

บทที่ 8

การนมัสการและการอธิษฐาน มุ่งไปที่พระเยซูหรือไม่?

เมื่อใช้คำ *Proskyneō* กับพระเยซู มันหมายความว่านมัสการพระเจ้าหรือไม่?

นมัสการพระเยซูหรือว่ากราบบังคมพระเยซูกันแน่?

ในมัทธิว 2:11 เมื่อพวกนักปราชญ์เข้ามาพบพระกุมารเยซู พวกเขา “นมัสการพระเยซู” (ฉบับ ESV) หรือว่าพวกเขา “กราบบังคม” พระองค์ (ฉบับ NJB) กันแน่? ตรงนี้เราจะเห็นการแปลคำภาษากรีก *proskyneō* สองแบบที่ค่อนข้างจะแตกต่างกัน

เราจะเห็นพจนานุกรมภาษากรีก-อังกฤษให้สองคำนิยามหลักของคำว่า *proskyneō* คำนิยามหนึ่งเป็นคำนิยามอันดับแรกและอีกคำนิยามหนึ่งเป็นคำนิยามรองและแตกแขนงมาจากรากศัพท์ ความหมายพื้นฐานของคำนี้คือ “คุกเข่าต่อหน้าใครบางคน” หรือ “หมอบราบตรงหน้าใครบางคน” เป็นการแสดงออกทางกายในการ “กราบไหว้ใครบางคน” โดยไม่จำเป็นต้องอ้างว่าคนที่ได้รับการกราบไหว้จะต้องเป็นพระเจ้า (เช่น การกราบลงตรงหน้าผู้บัญชาการทหารโรมัน) แต่ในบางบริบท *proskyneō* อาจมีความหมายที่แตกแขนงมาของการนมัสการ ในขณะที่ความหมายแรกและเป็นความหมายพื้นฐานไม่จำเป็นต้องเกี่ยวข้องกับการบ่งชี้ถึงพระเจ้า ความหมายรองอาจเกี่ยวข้องกับการนมัสการพระเจ้า

เมื่อเราเจอคำ *proskyneō* ในพระคัมภีร์ใหม่ ข้อสงสัยว่าอันไหนเป็นความหมายที่มุ่งหมายไว้นั้นมักจะตัดสินจากการดูว่าใครเป็นเป้าหมายของ *proskyneō* นั้น ถ้าพระเจ้าทรงเป็นเป้าหมาย คำนิยามของ *proskyneō* ก็จะหมายถึงการนมัสการพระเจ้า (เช่น ในมัทธิว 4:10 “จงกราบนมัสการองค์ ผู้เป็นเจ้าผู้ทรงเป็นพระเจ้าของท่าน”) แต่ถ้าเป้าหมายของ *proskyneō* เป็นมนุษย์ซึ่งมีตำแหน่งสูง *proskyneō* ก็จะหมายถึงการคุกเข่าหรือการกราบเคารพโดยไม่ได้อ้างถึงพระเจ้า

ดังนั้นความหมายที่มุ่งหมายไว้ของ *proskyneō* มักจะขึ้นกับว่าใครเป็นเป้าหมายของ *proskyneō* และคนนั้นถูกมองว่าเป็นพระเจ้าหรือไม่ การใช้ *proskyneō* เฉยๆนั้น ไม่ได้ทำให้คนนั้นเป็นพระเจ้า เพราะการที่คุกเข่านั้นไม่จำเป็นว่าจะต้องเกี่ยวข้องกับการนมัสการพระเจ้า

ในสมัยโบราณแถบตะวันออกใกล้นั้น การคุกเข่าหรือก้มกราบเป็นอากัปกิริยาทั่วไปของความเคารพนับถือและความนอบน้อม และไม่ได้เข้าใจกันว่าเป็นการนมัสการพระเจ้า เราจะเห็นสิ่งนี้ไม่เฉพาะแต่ในพระคัมภีร์ใหม่เท่านั้น แต่ยังเห็นในพระคัมภีร์เดิมภาษากรีกฉบับ LXX อีกด้วย (แปลจากพระคัมภีร์ภาษาฮีบรู) เราจะให้เพียงแค่อสองตัวอย่างที่อับราฮัมโน้มตัวลงคำนับต่อหน้าคนฮิตไทต์ (ปฐมกาล 23:12) และดาวิดก็ก้มลงถึงดินกราบไหว้ซาอูล (1 ซามูเอล 24:8; ข้อ 9 LXX) ในฉบับ LXX ของทั้งสองข้อนี้ใช้ *proskyneō* ดังนั้นมันจึงเป็นความผิดพลาดที่จะสรุปว่า พระเยซูทรงเป็นพระเจ้าเพียงเพราะการใช้ *proskyneō* กับพระองค์

***Proskyneō* มีความหมายว่าอย่างไรเมื่อใช้กับพระเยซู?**

มีคำ *proskyneō* ปรากฏ 60 ครั้งในพระคัมภีร์ใหม่ซึ่งมี 17 ครั้งถูกใช้กับพระเยซู (ที่เป็นกรรมของกริยา¹ *proskyneō* ในทั้ง 17 ตัวอย่าง) รายการทั้ง 60 ตัวอย่างจะมีให้ในภายหลัง

เมื่อมีการใช้ *proskyneō* กับพระเยซูที่ไหน พระคัมภีร์ฉบับ ESV มักจะแปลคำนี้ว่า “นมัสการ” (เช่น เหล่าสาวก “นมัสการ” พระเยซู หลังจากที่พระองค์ได้ทรงทำให้พายุสงบลง, มัทธิว 14:33) แต่บางครั้งก็แปลว่า “คุกเข่า” (เช่น มารดาของบุตรเศเบดีก็คุกเข่าต่อพระเยซู, มัทธิว 20:20) ฉบับ ESV, NIV, NASB มีแนวโน้มที่จะแปล *proskyneō* ว่า “นมัสการ” เมื่อใช้กับพระเยซูโดยสันนิษฐานความเป็นพระเจ้าของพระองค์

แต่พระคัมภีร์อีกหลายเล่มก็แปล *proskyneō* แตกต่างจากที่ฉบับ ESV มักจะแปล เมื่อมีการใช้กับพระเยซู ในขณะที่ฉบับ ESV กล่าวในมัทธิว 2:11 ว่าเหล่านักปราชญ์นมัสการพระกุมารเยซู ฉบับแปลอื่นๆไม่ได้บ่งชี้ถึงการนมัสการ เช่นว่า “กราบถวายบังคมพระองค์” (ฉบับ NJB, NAB, NRSV, Darby) หรือ “ถวายเกียรติพระองค์” (ฉบับ CEB) หรือ “เคารพบูชาพระองค์” (ฉบับ Douay-Rheims) หรือ “น้อมตัวลงเพื่อถวายบังคมพระองค์” (ฉบับ REB) หรือ “หมอบกราบด้วยความนับถือพระองค์” (ฉบับ ITNT) ทั้งนี้แม้จะมีข้อเท็จจริงว่าพระคัมภีร์เหล่านี้บางฉบับมีหนังสือรับรองของผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพไม่ว่าจะโดยชื่อเสียง หรือโดยใบอนุญาตของคาทอลิก ซึ่งเป็นตรารับรองของคริสตจักรคาทอลิก (สำหรับฉบับ NJB, NAB, Douay-Rheims)

ในขณะที่ฉบับ ESV แปลมัทธิว 2:11 ให้หมายถึงการนมัสการพระกุมารเยซู การแปลแบบนี้ไม่ได้รับการยอมรับแม้แต่จากคู่มืออธิบายพระคัมภีร์หลายฉบับของความเชื่อในตรีเอกานุภาพ ในการวิเคราะห์มัทธิว 2:11 ของพวกเขา ตัวอย่างเช่น คู่มืออธิบายพระคัมภีร์ฉบับทินดัล² ได้กล่าวไว้ว่า “คำกริยา *นมัสการ*

¹ หรือเป็นเป้าหมายของ (ผู้แปล)

² Tyndale Commentary

(*proskyneō*) มีความหมายเพียงว่า การแสดงความเคารพมนุษย์ที่มีตำแหน่งสูง” จอห์น คาลวินกล่าวอย่างเน้นย้ำว่าพวกนักปราชญ์ไม่ได้ “มานมัสการพระคริสต์อย่างศรัทธาแก่กล้าเนื่องจากเป็นพระบุตรของพระเจ้า” แต่พวกเขาตั้งใจจะแสดงความเคารพพระองค์ว่าเป็น “กษัตริย์ผู้มีความสำคัญยิ่ง” หนังสืออธิบายของคอนสแตนติน³ กล่าวว่า คำกล่าวของพวกนักปราชญ์ “ไม่จำเป็น ต้องหมายความว่า พวกเขาเห็นว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้า” แต่ “อาจหมายความว่าพวกเขาต้องการจะกราบบังคมพระองค์” *คู่มือพระคัมภีร์ของผู้อธิบาย*⁴ กล่าวว่า คำกล่าวของพวกนักปราชญ์ “แสดงให้เห็นว่าเป็นการถวายบังคมกษัตริย์มากกว่าเป็นการนมัสการพระเจ้า”

ความคิดเห็นที่แตกต่างนี้ขยายไปยังข้อพระคัมภีร์อื่น ๆ ขณะที่ฉบับ ESV กล่าวว่าเหล่าสาวก “นมัสการ” พระเยซูหลังจากที่พระองค์ทรงทำให้พายุสงบลง (มัทธิว 14:33) และผู้หญิงที่อุโมงค์ซึ่งวางเปล่า “ได้กราบนมัสการ” พระเยซู (มัทธิว 28:9) นั้น พระคัมภีร์ส่วนใหญ่ที่ได้กล่าวมาก่อนนั้นพูดถึงการน้อมตัวลงต่อพระเยซูหรือการกราบลงต่อพระองค์ ตัวอย่างเช่น มัทธิว 14:33 ฉบับ NJB ได้ “กราบไหว้พระองค์” และฉบับ NEB กับฉบับ REB ได้ “กราบลงที่พระบาทของพระองค์”⁵

คำถามที่สำคัญ

เนื่องจาก *proskyneō* สามารถหมายถึงทั้งการกราบไหว้หรือการนมัสการ แล้วอันไหนคือความหมายที่ถูกต้องเมื่อใช้กับพระเยซูหรือ? เป็นไปได้ไหมที่เราจะได้คำแปลที่ถูกต้องของ *proskyneō* ที่ไม่ได้ขึ้นกับข้อสันนิษฐานตามหลักคำสอน? เราสามารถจะผ่าทางตันที่ผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพตีความ *proskyneō* ให้หมายถึงการนมัสการพระเยซู และผู้ที่ไม่เชื่อในตรีเอกานุภาพให้หมายถึงการคุกเข่าลงต่อพระเยซูได้ไหม?

การทำให้ปัญหาเลวร้ายลงก็คือว่า มัทธิว 2:11 (ซึ่งพวกนักปราชญ์ “นมัสการ” พระกุมารเยซู) ไม่มีหลักฐานภายใน⁶ ที่ชัดเจนในการสนับสนุนการตีความแบบหนึ่งมากกว่าอีกแบบหนึ่ง ถ้าคุณสันนิษฐานว่าพวกนักปราชญ์นมัสการพระเยซู *proskyneō* ก็จะหมายถึง “นมัสการ” กับคุณ แต่ถ้าคุณเชื่อว่าพวกนักปราชญ์กราบไหว้พระเยซู *proskyneō* ก็จะหมายถึง “กราบไหว้” กับคุณ ดังนั้นจะมีปัจจัยภายนอกและปัจจัยที่อยู่บนพื้นฐานของความเป็นจริงอะไรไหมที่จะสามารถผ่าทางตันนี้ได้?

ดีที่เราวิธีผ่าทางตัน เพราะมีข้อเท็จจริงที่ตรวจสอบได้สี่ข้อ ซึ่งไม่ได้ขึ้นกับสมมติฐานตามหลักคำสอน ไม่มีข้อไหนที่เป็นข้อสรุปโดยตัวมันเอง แต่เมื่อนำเอาทั้งสี่ข้อมารวมกัน ข้อเท็จจริงเหล่านี้จะชี้แนะเราไปยังความหมายที่ถูกต้องของ *proskyneō* เมื่อใช้กับพระเยซู

³ *Constable's Expository Notes*

⁴ *Expositor's Bible Commentary*

⁵ พระคัมภีร์ภาษาอังกฤษฉบับแก้ไข (Revised English Bible) ซึ่งส่วนใหญ่ไม่เป็นที่รู้จักในสหรัฐอเมริกา นั้น เป็นพระคัมภีร์ที่ยอมรับกันในสหราชอาณาจักร โดยเป็นผลมาจากความพยายามร่วมกันของคริสตจักรแห่งอังกฤษ คริสตจักรโรมันคาทอลิกในอังกฤษและเวลส์ คริสตจักรเมโทดิสต์แห่งสหราชอาณาจักรและคริสตจักรอื่น ๆ

⁶ วิธีการประเมินหลักฐานทางประวัติศาสตร์ เป็นการประเมินเนื้อหาของข้อมูลที่ปรากฏในหลักฐานนั้น ๆ เพื่อดูว่าตรงกับข้อเท็จจริงหรือไม่ (ผู้แปล)

ข้อเท็จจริงที่ 1: การนมัสการไม่ใช่ความหมายพื้นฐานของคำว่า *proskyneō* แต่เป็นความหมายที่แตกแขนงจากรากศัพท์

พจนานุกรมภาษากรีก-อังกฤษที่ได้มาตรฐานสองฉบับ คือฉบับ BDAG และ Thayer บ่งชี้ว่าการนมัสการเป็นเพียงความหมายรอง หรือความหมายที่แตกแขนงจากรากศัพท์ของ *proskyneō* ฉบับ BDAG ให้หมายเหตุภาคคำแปลศัพท์ดังต่อไปนี้ (คำนิยามโดยสรุป) การอ้างอิงตรงนี้เป็นแบบคำต่อคำ และในลำดับเหมือนในฉบับ BDAG (คำตัวหนาในที่เดียวเป็นของผม)

- การแสดงท่าทีหรืออากัปกิริยาการพึงพาวอย่างสิ้นเชิงของคน ๆ หนึ่ง หรือการยอมอยู่ใต้อำนาจของผู้มีอำนาจระดับสูง
- (หมอบลง และ) นมัสการ
- ก้มค่านับต่อ
- หมอบกราบตรงหน้า
- ให้ความเคารพนับถือต่อ
- ต้อนรับด้วยความเคารพ

พจนานุกรมฉบับอื่น เช่น ของ Thayer ให้คำนิยาม *proskyneō* ดังต่อไปนี้ การอ้างอิงตรงนี้เป็นแบบคำต่อคำและในลำดับเหมือนในพจนานุกรม (ข้อมูลอ้างอิงถูกเว้นไว้, คำตัวหนาในที่เดียวเป็นของผม)

- การจับมือใครสักคน เพื่อเป็นการแสดงความเคารพนับถือ
- การคุกเข่าและหมอบลงโดยหน้าผากแตะพื้น เพื่อแสดงความเคารพนับถืออย่างสุดซึ้ง
- การคุกเข่าหรือหมอบกราบเพื่อแสดงความเคารพ (กับใครสักคน) หรือการก้มค่านับ ไม่ว่าจะเพื่อแสดงความนับถือหรือเพื่อวิงวอน
- เป็นการใช้ ก. แสดงความเคารพต่อมนุษย์ที่มีตำแหน่งที่สูง
- ข. การถวายบังคมต่อพระเจ้าและพระคริสต์ที่เสด็จสู่สวรรค์ ต่อทูตสวรรค์ และต่อพวกผี: อย่างแท้จริง (หรือการ นมัสการ)

ข้อเท็จจริงที่น่าประหลาดใจก็คือว่า คำเล็ก ๆ สองคำในพจนานุกรมฉบับ BDAG และ Thayer ซึ่งเป็นตัวหนานั้นเป็นเพียงคำนิยามเดียวของ *proskyneō* ที่เกี่ยวข้องกับการนมัสการ ในทั้งสองพจนานุกรมนี้ให้ความสำคัญกับความคิดเกี่ยวกับการนมัสการน้อยกว่าความคิดเกี่ยวกับการคุกเข่าหรือการกราบไหว้มาก ความจริงแล้ว หนึ่งในสี่ของการอ้างอิงในพจนานุกรมฉบับ BDAG ระบุว่าเป็นการ “นมัสการ” ซึ่งชี้ให้เห็นว่า ความหมายที่สำคัญกว่าของ *proskyneō* ในพระคัมภีร์ใหม่นั้นไม่ใช่การนมัสการ แต่เป็นการคุกเข่าหรือการกราบไหว้ ความหมายของ “การนมัสการ” เป็นคำที่แยกออกมาแม้ว่าจะเป็นไปได้ในบาง

บริบท นี้หมายความว่า เราไม่สามารถสรุปง่ายๆ ว่าพระเยซูทรงเป็นพระเจ้าเพียงเพราะข้อเท็จจริงที่มีการใช้ *proskyneō* กับพระองค์ เราต้องการหลักฐานมากขึ้นที่นอกเหนือจากข้อเท็จจริงดังกล่าวที่แทบไม่พอ

ข้อเท็จจริงที่ 2: แทบจะไม่มีการใช้ *Proskyneō* กับพระเยซูอีกต่อไป หลังจากที่พระองค์เสด็จขึ้นสู่สวรรค์ แม้จะยังมีการใช้คำนี้อย่างต่อเนื่องในพระคัมภีร์ใหม่!

คำว่า *proskyneō* มีปรากฏ 60 ครั้งในพระคัมภีร์ใหม่ โดยมีปรากฏ 29 ครั้งในพระกิตติคุณทั้งสี่เล่ม และมีปรากฏ 31 ครั้งหลังพระกิตติคุณ ดังนั้นการใช้ *proskyneō* จึงถูกแบ่งออกอย่างเท่าๆกันระหว่างพระกิตติคุณและส่วนที่เหลือของพระคัมภีร์ใหม่ เพื่อแสดงให้เห็นสิ่งนี้ เราได้รวมตารางสองตารางไว้ด้านล่าง มีตารางที่สั้นกว่าและตารางที่ยาวกว่า

การแบ่งที่สมดุล (29 กับ 31 ครั้ง) มีความสำคัญเนื่องจากข้อเท็จจริงที่น่าแปลกใจว่า หลังจากพระกิตติคุณทั้งสี่เล่มแล้ว ก็ไม่มีการใช้ *proskyneō* กับพระเยซูอีกต่อไป (โดยยกเว้นสองครั้ง) แม้จะมีการใช้ *proskyneō* อย่างต่อเนื่องในพระคัมภีร์ใหม่! พุดให้ชัดก็คือ *proskyneō* ใช้กับพระเยซู 17 ครั้งในพระคัมภีร์ใหม่ โดยใช้ 15 ครั้งในพระกิตติคุณทั้งสี่ แต่ใช้เพียงสองครั้งหลังจากพระกิตติคุณ เราจะเห็นได้ในตารางต่อไปนี้ (ซึ่งต่อไปนี้จะเรียกว่าตารางที่ “สั้นกว่า”)

การปรากฏ 17 ครั้งของ <i>proskyneō</i> ที่ใช้กับพระเยซูคริสต์	
พระกิตติคุณทั้งสี่ (15 ครั้ง)	หลังจากพระกิตติคุณ (2 ครั้ง)
มัทธิว 2:2	
มัทธิว 2:8	
มัทธิว 2:11	
มัทธิว 4:9	
มัทธิว 8:2	
มัทธิว 9:18	ฮีบรู 1:6
มัทธิว 14:33	วิวรณ์ 5:14
มัทธิว 15:25	
มัทธิว 20:20	
มัทธิว 28:9	
มัทธิว 28:17	
มาระโก 5:6	

มาระโก 15:19 ลูกา 24:52 ยอห์น 9:38	
--	--

ตารางถัดไปที่ยาวกว่า จะแสดงให้เห็นการปรากฏทั้งหมด 60 ครั้งของ *proskyneō* ในพระคัมภีร์ใหม่ภาษากรีกฉบับ NA28 ตารางแบ่งออกเป็นสองส่วน คือพระกิตติคุณทั้งสี่ (มีปรากฏ 29 ครั้ง) และหลังพระกิตติคุณ (มีปรากฏ 31 ครั้ง) ส่วน 17 ครั้งที่เน้นเป็นตัวหนา ก็คือ 17 ครั้งที่อ้างถึงพระเยซู และเหมือนกับ 17 ข้อที่ระบุไว้ในตารางที่สั้นกว่า

การปรากฏทั้งหมด 60 ครั้งของ <i>proskyneō</i> ในพระคัมภีร์ใหม่ภาษากรีก										
มัทธิว	2:2	2:8	2:11	4:9	4:10	8:2	9:18	14:33	15:25	
	18:26									
		20:20	28:9	28:17						
มาระโก	5:6	15:19								
ลูกา	4:7	4:8	24:52							
ยอห์น	4:20	4:21	4:22	4:22	4:23	4:23	4:23	4:24	4:24	9:38 12:20
กิจการ	7:43	8:27	10:25	24:11						
1 โครินธ์	14:25									
ฮีบรู	1:6	11:21								
วิวรณ์	3:9	4:10	5:14	7:11	9:20	11:1	11:16	13:4	13:4	13:8
	13:12	13:15	14:7	14:9	14:11	15:4	16:2	19:4	19:10	19:10
	19:20	20:4	22:8	22:9						

จากทั้งสองตารางนี้ เราจะเห็นว่าไม่มีการใช้ *proskyneō* กับพระเยซูอีกต่อไปหลังจากพระกิตติคุณทั้งสี่เล่ม โดยยกเว้นสองข้อคือ ฮีบรู 1:6 และวิวรณ์ 5:14 แต่ฮีบรู 1:6 ไม่นับเป็นหลังพระกิตติคุณ เพราะเป็นการอ้างอิงถึงการกำเนิดทางกายภาพของพระเยซู

และอีกครั้งหนึ่ง เมื่อพระองค์ทรงนำพระบุตรหัวปีเข้ามาในโลก พระองค์ตรัสว่า “ให้ทูตสวรรค์ทั้งหมดของพระเจ้ากราบนมัสการพระองค์” (ฮีบรู 1:6, อังสตุตี 97:7, ฉบับ LXX 96:7)⁷

ข้อนี้อยู่ในตอนหนึ่งในฮีบรูซึ่งประกาศว่าพระเยซูทรงอยู่เหนือกว่าทูตสวรรค์ แต่ในข้อนี้ไม่ได้ยึดความคิดเรื่องกรณนมัสการ พระคัมภีร์ฉบับ NJB หลีกเลี่ยงการใช้คำว่า “นมัสการ” เมื่อแปลฮีบรู 1:6 ว่า “ให้ทูตสวรรค์ทั้งหมดของพระเจ้ากราบไหว้พระองค์” ฉบับ ITNT ใช้คำว่า “ทูตสวรรค์ทั้งหมดของพระเจ้าจะต้องเคารพนับถือพระองค์” และฉบับ REB ใช้คำว่า “ให้ทูตสวรรค์ทั้งหมดของพระเจ้ากราบไหว้พระองค์”

แต่ข้อที่สำคัญกว่าสำหรับบรรดาผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพก็คือวิวรณ์ 5:14 เพราะมันเป็นข้อเดียวในพระคัมภีร์ใหม่ที่ใกล้เคียงกับการนมัสการพระเยซูอย่างชัดเจนด้วยข้อเท็จจริงที่ว่า *proskyneō* ได้ใช้กับพระเยซูพร้อมกันกับพระเจ้าผู้ประทับบนพระที่นั่งของพระองค์ เดียวต่อไปเราจะพูดถึงข้อนี้

ทำไมจู่ๆการใช้คำนี้ก็ลดลง?

อะไรอาจเป็นเหตุผลของการลดการใช้คำนี้อย่างทันทีทันใด ซึ่งใกล้เคียงกับการหายไปในการใช้ *proskyneō* กับพระเยซูหลังจากพระกิตติคุณ (มีเพียงสองกรณีซึ่งในความเป็นจริงแล้วมีเพียงกรณีเดียวเท่านั้น เมื่อเทียบกับ 15 กรณีในพระกิตติคุณ) แม้จะมีการใช้ *proskyneō* อย่างต่อเนื่องในพระคัมภีร์ใหม่?

ปมประเด็นอยู่ในข้อเท็จจริงที่ว่า จุดแบ่งระหว่างพระกิตติคุณกับส่วนที่เหลือของพระคัมภีร์ใหม่ ก็เป็นจุดแบ่งระหว่างพระเยซูที่อยู่ในโลกกับพระเยซูที่เสด็จสู่สวรรค์ด้วย สิ่งนี้อธิบายได้ว่าทำไมจึงใช้ *proskyneō* กับพระเยซูเมื่อพระองค์ทรงปรากฏตัวบนโลก แต่ไม่ใช่เมื่อพระองค์ไม่มีตัวตนอยู่ในสวรรค์⁸

ความจริงที่น่าประหลาดใจนี้บอกเราว่า เมื่อใดที่ *proskyneō* ใช้กับพระเยซูนั้น ควรจะเข้าใจว่าเป็นการกราบไหว้พระเยซูมากกว่าเป็นการนมัสการพระเยซู หลังจากที่พระเยซูเสด็จสู่สวรรค์แล้ว พระกายของพระองค์ไม่ได้อยู่บนโลกอีกต่อไป สิ่งนี้จะอธิบายได้ว่าทำไมผู้คนบนโลกจึงไม่ได้คุกเข่าต่อพระองค์อีกต่อไป

แต่ถ้าเราเฝ้าดูมุมมองของความเชื่อในตรีเอกานุภาพว่า *proskyneō* หมายถึงการนมัสการพระเยซูเป็นพระเจ้า มันก็ไม่มีเหตุผลที่ชัดเจนที่การนมัสการจะหยุดลงหลังจากที่พระองค์เสด็จสู่สวรรค์ เพราะถ้าพระเยซูทรงเป็นพระเจ้าจริง ๆ ดังที่พระองค์ทรงเป็นตามความเชื่อในตรีเอกานุภาพละก็ การนมัสการพระเจ้าก็ควรจะดำเนินต่อไปเมื่อพระเยซูไม่ได้ทรงอยู่ เพราะว่าพระเจ้าผู้สถิตอยู่ทั่วไปทุกหนทุกแห่งได้ทุกที่ในจักรวาลทรงสามารถรับการนมัสการได้ทุกที่ในจักรวาลนี้ อันที่จริง ถ้าพระเยซูทรงเป็นพระเจ้า เราก็ควร

⁷ ฮีบรู 1:6 “เมื่อพระองค์ทรงนำพระบุตรองค์หัวปีนั้นเข้ามาในโลก ก็ตรัสว่า ให้บรรดาพวกทูตสวรรค์ของพระเจ้ากราบไหว้ท่าน” (ฉบับ 1971)

⁸ เมื่อเราพูดถึงการ “ไม่มีตัวตน” ของพระเยซูในสวรรค์นั้น มาจากมุมมองของคนที่อยู่บนโลก เพราะพระเยซูไม่ได้ทรงอยู่บนโลกอีกต่อไป แต่ทรงอยู่ในสวรรค์ แต่เมื่อ *proskyneō* ได้ใช้กับพระเยซูในสวรรค์ (วิวรณ์ 5:14) มันเป็นการมีตัวตนอยู่ของพระองค์ในสวรรค์

คาดหวังว่าจะมีการใช้ *proskyneō* กับพระเยซูเพิ่มขึ้น ไม่ใช่ลดลงหลังจากที่พระองค์เสด็จสู่สวรรค์ เพราะพระเยซูผู้ทรงฟื้นคืนพระชนม์ ตอนนี้ทรงเป็นองค์ผู้เป็นเจ้าของที่ได้รับการยกย่องสูงสุด ผู้ที่ได้รับพระนามที่เหนือนามทั้งปวง

ตามลำดับเหตุการณ์แล้ว การใช้ *proskyneō* กับพระเยซูครั้งสุดท้ายก่อนวิวรณ์ 5:14 ก็คือลูกา 24:52 ซึ่งเห็นชัดเจนว่าเป็นช่วงเวลาที่พระองค์เสด็จสู่สวรรค์! นี่ไม่ใช่เรื่องบังเอิญเลย ลูกา 24:52 มีความสำคัญที่สุดในการกำหนดจุดตัดอย่างพอดีที่เส้นแบ่งระหว่างพระเยซูที่อยู่บนโลกกับพระเยซูที่เสด็จสู่สวรรค์

ข้อเท็จจริงที่ 3: *Proskyneō* ใช้โดยยอห์นเป็นส่วนใหญ่ แต่เขาแทบไม่เคยใช้คำนี้กับพระเยซูเลย!

จากการปรากฏของ *proskyneō* 60 ครั้งในพระคัมภีร์ใหม่ จะพบ 35 ครั้งในการเขียนของยอห์นกับอีก 25 ครั้งในส่วนที่เหลือของพระคัมภีร์ใหม่ ซึ่งทำให้ *proskyneō* เป็นคำที่ยอห์นใช้มากกว่าใคร แต่ยอห์นใช้ *proskyneō* กับพระเยซูเพียงสองครั้งในการเขียนทั้งหมดของเขา! (ดูตารางที่ยาวกว่าด้านบน) สองครั้งที่กล่าวถึงนี่คือ ยอห์น 9:38 (ชายที่เคยตาบอดมาก่อนได้กราบลงตรงหน้าพระเยซู) และวิวรณ์ 5:14 (ข้อที่เราได้อ้างอิงและเดี๋ยวจะกล่าวถึง)

ในทางกลับกัน ยอห์นใช้ *proskyneō* สิบครั้งในความหมายที่สมบูรณ์ของการนมัสการกับการนมัสการซาตาน หรือสัตว์ร้าย หรือรูปจำลองของสัตว์ร้าย!⁹

แม้ *proskyneō* จะเป็นคำที่ยอห์นใช้มากกว่าใคร แต่ยอห์นก็แทบจะไม่เคยใช้คำนี้กับพระเยซูเลย ซึ่งเป็นข้อเท็จจริงที่น่าแปลกใจเมื่อบรรดาผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพมองการเขียนของยอห์นว่าสนับสนุนศาสนศาสตร์เกี่ยวกับองค์พระคริสต์อย่างเต็มที่ แต่จริงๆ แล้วไม่มีอะไรที่น่าตกใจในเรื่องนี้เลย เพราะพระเยซูก็ทรงประกาศในพระกิตติคุณยอห์นว่า พระบิดาของพระองค์เป็นพระเจ้าเที่ยงแท้เพียงองค์เดียว (ยอห์น 17:3)¹⁰ ในพระกิตติคุณเดียวกันนี้ เราเห็นความตั้งพระทัยของพระเยซู เมื่อพระองค์เตือนเราให้นมัสการพระบิดาของพระองค์ว่า “นมัสการพระบิดา” (ยอห์น 4:21)¹¹ และ “คนที่นมัสการอย่างแท้จริง จะนมัสการพระบิดาด้วยจิตวิญญาณและความจริง เพราะว่าพระบิดาทรงแสวงหาคนเช่นนั้นมานมัสการพระองค์” (ข้อ 23)

ข้อเท็จจริงที่ 4: กลุ่มคำ *latreuein* ไม่เคยนำมาใช้กับพระเยซู

เราจะแบ่งออกเป็นข้อย่อยเพื่อช่วยในการอธิบายประเด็นที่สี่ ดังนี้

⁹ วิวรณ์ 13:4 (2 ครั้ง); 13:8; 13:12; 13:15; 14:9; 14:11; 16:2; 19:20; 20:4

¹⁰ ยอห์น 17:3 “และนี่แหละคือชีวิตนิรันดร์ คือการที่พวกเขารู้จักพระองค์ ผู้ทรงเป็นพระเจ้าเที่ยงแท้องค์เดียว และรู้จักพระเยซูคริสต์ที่พระองค์ทรงใช้มา”

¹¹ ยอห์น 4:23 และบัดนี้ก็ถึงแล้ว คือเมื่อคนที่นมัสการอย่างแท้จริงจะนมัสการพระบิดาด้วยจิตวิญญาณและความจริง เพราะว่าพระบิดาทรงแสวงหาคนเช่นนั้นมานมัสการพระองค์

- โดย “กลุ่มคำ” เราหมายถึงกลุ่มของคำที่มีรากศัพท์คำกรีกเดียวกัน ในกรณีนี้เรากำลังพูดถึงกลุ่มคำซึ่งประกอบด้วยคำที่เกี่ยวข้องสามคำคือ *latreuein*, *latreia*, *leitourgein*
- สามคำนี้มีความหมายตามลำดับคือ (i) การรับใช้หรือการปฏิบัติศาสนกิจ เป็นกิจกรรมทางศาสนา (ii) การอุทิศตัวทางศาสนา (iii) การทำการปรนนิบัติรับใช้ทางศาสนา คำว่า “ทางศาสนา” เกี่ยวข้องกับการอุทิศตัวทางศาสนาแต่พระเจ้า
- ข้อสังเกตที่สำคัญคือ กลุ่มคำ *latreuein* แสดงถึงการนมัสการพระเจ้ามากยิ่งขึ้นกว่ากลุ่มคำอื่นในพระคัมภีร์ใหม่ แต่ก็ไม่เคยใช้กับพระเยซูในพระคัมภีร์ใหม่!

เรื่องนี้ได้อธิบายไว้ในข้อ 1.2 ของหนังสือ “*คริสเตียนเริ่มแรกนมัสการพระเยซูหรือไม่?*” ของเจมส์ ดี จี ดันน์¹² ข้อความที่ตัดตอนมาต่อไปนี้อามาจากหน้า 13-15 ของหนังสือเล่มนี้ (โดยเว้นเชิงอรรถ จงสังเกตคำตัวหนาที่ผมได้เพิ่มไว้)

คำพ้องความหมายที่ใกล้เคียงอีกคำที่พบมากที่สุด คือ *latreuein* ซึ่งโดยทั่วไปหมายถึง “การรับใช้” แต่ในวรรณกรรมเกี่ยวกับพระคัมภีร์นั้น การอ้างอิงมักจะเป็นการปรนนิบัติรับใช้ทางศาสนาเสมอ เป็นการปฏิบัติหน้าที่ทางศาสนา เป็น ‘การให้การปรนนิบัติรับใช้ทางศาสนา’

.....

และในพระคัมภีร์หลายตอนแปล *latreuein* ว่า ‘นมัสการ’ ในฉบับแปลภาษาอังกฤษฉบับต่างๆ เป็นที่สังเกตได้ว่า กรรมของคำกริยาในแต่ละกรณี ผู้ที่ (รับ) การปรนนิบัติรับใช้/การนมัสการ ก็คือพระเจ้านอกเหนือจากการอ้างอิงครั้งหรือสองครั้งถึงการนมัสการที่เทียมเท็จแล้ว การอ้างอิงก็มักจะเป็นการปรนนิบัติรับใช้ทางศาสนา/การนมัสการพระเจ้าเสมอ **ไม่มีในกรณีใดเลยในพระคัมภีร์ใหม่ที่พูดถึงการถวายนมัสการทางศาสนา (*latreuein*) กับพระเยซู**

.....

เช่นเดียวกับ *latreuein* กับคำนามที่เข้าคู่กันคือ *latreia*, ‘การปรนนิบัติรับใช้ การนมัสการ (ทางศาสนา)’ มันหมายถึงการนมัสการพระเจ้าเสมอ ... ในที่นี้เราจะต้องสังเกตว่า จำนวนการอ้างอิงของ *latreia* มีจำกัดมาก และ ‘การปรนนิบัติรับใช้/การนมัสการ’ ตรงนี้ก็เช่นกันที่ไม่เคยมีแนวคิดว่าเป็นการถวายแต่พระเยซู

.....

โปรดจำไว้ว่า กลุ่มคำ *latreuein* คือคำที่ใกล้เคียงที่สุดสำหรับการถวายการ ‘นมัสการทางศาสนา’ ข้อเท็จจริงที่ว่า คำนี้ไม่เคยนำมาใช้เพื่อ ‘การอุทิศตนทางศาสนา’ กับพระคริสต์ในพระคัมภีร์ใหม่นั้นค่อนข้างน่าแปลกใจสำหรับบทความวิจัยหลักของเฮอ์ทาโด¹³ และควรให้ความสนใจบ้าง

¹² James D.G. Dunn’s *Did the First Christians Worship Jesus?*

¹³ Hurtado นักวิชาการพระคัมภีร์ใหม่และนักประวัติศาสตร์เกี่ยวกับคริสเตียนในยุคแรก (ผู้แปล)

สรุปข้อเท็จจริงสี่ประการ: พระเยซูไม่ได้รับการนมัสการ

เราได้เสนอข้อเท็จจริงสี่ประการที่สามารถตรวจสอบความเป็นจริงได้อย่างไม่มีข้อสงสัย ได้อย่างเด่นชัด และได้อย่างเป็นกลาง ข้อเท็จจริงสี่ประการนี้ไม่มีข้อสรุปโดยตัวของมันเอง แต่เมื่อนำมารวมกัน ข้อเท็จจริงทั้งสี่นี้แสดงให้เห็นอย่างไม่ต้องสงสัยเลยว่าเมื่อใช้ *proskyneō* กับพระเยซูก็จะหมายถึงการคุกเข่าลงต่อพระเยซู หรือให้ความเคารพนับถือต่อพระองค์ หรือแสดงความคารวะต่อพระองค์ และไม่ได้เป็นการนมัสการพระองค์เป็นพระเจ้า ที่จริงพระเยซูทรงเตือนเราให้นมัสการผู้ที่พระองค์ทรงเรียกว่า “พระบิดาของเราและพระบิดาของพวกท่าน” และ “พระเจ้าของเราและพระเจ้าของพวกท่าน” (ยอห์น 20:17) การนมัสการที่แท้จริงไม่ใช่การนมัสการพระเยซู แต่เป็นการนมัสการด้วยกันกับพระเยซู

กรณีพิเศษของวิวรณ์ 5:14

ต่อไปนี้เป็นสิ่งที่พูดกันมาก่อนหน้านี้ในบทที่ 6 แต่กระชับในรูปแบบเป็นบทสรุปที่เหมาะสมกับการพิจารณาของเราในตอนนี้อย่างไร

คำว่า *proskyneō* มีปรากฏ 60 ครั้งในพระคัมภีร์ใหม่ โดยพบ 24 ครั้ง (40%) ในวิวรณ์ นั่นเป็นเปอร์เซ็นต์ที่สูงสำหรับหนังสือเล่มเดียว แต่ก็ไม่มีกรณีใดในวิวรณ์ที่ *proskyneō* ใช้กับพระเยซู นอกจากข้อยกเว้นเดียวของวิวรณ์ 5:14 ที่ผู้อาวุโสทั้ง 24 คน “นมัสการ” พระเจ้าและพระเยซู ในข้อนี้ การนมัสการ (*proskyneō*) ไม่ได้มุ่งไปที่พระเยซูเพียงผู้เดียว แต่ยังมุ่งไปที่พระเจ้าผู้ประทับบนพระที่นั่งของพระองค์ด้วย

นี่เป็นข้อสังเกตที่สำคัญมากกว่า ในหนังสือวิวรณ์ที่นอกจากวิวรณ์ 5:14 แล้ว *proskyneō* มักจะหมายถึงพระเจ้าเสมอและไม่เคยใช้พระเยซูเลย โดยไม่มีข้อยกเว้น (ไม่นับการนมัสการสัตว์ร้าย หรือรูปจำลองของสัตว์ร้าย) ดังนั้นจึงเห็นชัดเจนว่า เมื่อมีการใช้ *proskyneō* กับทั้งพระเจ้าและพระเยซูในวิวรณ์ 5:14 เพียงข้อเดียวนั้น ก็จะเป็นพระเจ้าและไม่ใช้พระเยซู ที่เป็นเหตุผลสำคัญในการใช้ *proskyneō* นี้สอดคล้องกับข้อเท็จจริงในบริบทถัดมาของวิวรณ์ 5:14 ที่ผู้เป็นศูนย์กลางคือพระเจ้าผู้ประทับบนพระที่นั่งของพระองค์

เรานึกถึงวิธีที่ชาวอิสราเอลกราบลงต่อพระพักตร์พระเจ้าและต่อหน้ากษัตริย์ดาวิด (โปรดสังเกตคำที่เน้น)

1 พงศาวดาร 29:20 แล้วดาวิดก็ตรัสกับชุมนุมชนทั้งหมดว่า “บัดนี้ จงสรรเสริญพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านเถิด!” และชุมนุมชนทั้งหมดก็สรรเสริญพระยาห์เวห์ พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของพวกเขา และกราบถวายบังคมต่อพระยาห์เวห์และต่อกษัตริย์” (ฉบับ NJB)¹⁴

¹⁴ New Jerusalem Bible; ฉบับอมตธรรมร่วมสมัยแปลว่า “เขาทั้งหลายก็หมอบกราบต่อหน้าองค์พระผู้เป็นเจ้าและกษัตริย์” (ผู้แปล)

ข้อนี้ในพระคัมภีร์ภาษาฮีบรู มีคำ YHWH ปรากฏสามครั้ง ข้อนี้ในพระคัมภีร์ภาษากรีกฉบับ LXX คำว่า “กราบถวายบังคม” ตรงกับคำ *proskyneō* คำเดียวกับที่ใช้ในวิวรณ์ 5:14

การใช้ *proskyneō* ใน 1 พงศาวดาร 29:20 มีความสำคัญเพราะมันบอกเราว่าพระคัมภีร์ภาษากรีกฉบับ LXX ไม่ลังเลที่จะใช้ *proskyneō* กับดาวิตเลย เมื่อคำนี้ก็ใช้กับพระยาห์เวห์ด้วย! ความคล้ายคลึงระหว่างดาวิตใน 1 พงศาวดาร 29:20 กับพระเยซูในวิวรณ์ 5:14 ก็เด่นชัดขึ้นด้วยข้อเท็จจริงที่ว่า พระเยซูคือพระเมสสิยาห์จากเชื้อสายดาวิต เราสังเกตเห็นอีกว่าใน 1 พงศาวดาร 29:20 ผู้ที่เป็นเป้าหมายหลักให้รับการนมัสการนั้นไม่ใช่ดาวิต แต่เป็นพระยาห์เวห์ จากที่ดาวิตตรัสว่า “บัดนี้ จงสรรเสริญพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านเถิด” แต่นั่นก็ไม่ได้ตัดโอกาสดาวิต (หรือพระเยซูในวิวรณ์ 5:14) จากการเป็นผู้รับ *proskyneō* ร่วมกับพระยาห์เวห์!

ในพระคัมภีร์ใหม่

คำอธิษฐานกล่าวกับพระเจ้า ไม่ใช่กับพระเยซูคริสต์

ในบทก่อนหน้านี้ เราได้สำรวจพระคัมภีร์ใหม่เพื่อดูว่า คำสรรเสริญและคำขอบพระคุณที่บันทึกไว้ในพระคัมภีร์ใหม่นั้น มุ่งไปที่พระคริสต์ในแบบเดียวกับที่คำสรรเสริญและคำขอบพระคุณมุ่งไปที่พระเจ้าพระบิดาหรือไม่ หลักฐานจากพระคัมภีร์อย่างล้นหลามแสดงให้เห็นว่าไม่เป็นเช่นนั้นแน่นอน

แล้วคำอธิษฐานล่ะ? คำอธิษฐานที่กล่าวกับพระเยซูเป็นแบบเดียวกับที่กล่าวกับหรือควรกล่าวกับพระบิดาไหม? เพื่อตอบคำถามนี้ เราจะมาดูขอบเขตของคำกรีกซึ่งครอบคลุมแง่มุมต่างๆของการอธิษฐาน โดยเฉพาะการร้องขอต่อพระเจ้าในการอธิษฐาน

คำกรีกสำหรับการร้องขอต่อพระเจ้าในการอธิษฐาน

คำกรีก *erōtaō* (ἐρωτάω, ขอ, ร้องขอ) มีปรากฏ 63 ครั้งในพระคัมภีร์ใหม่ มีเจ็ดครั้งที่เป็นการหมายของการร้องขอต่อพระเจ้าในการอธิษฐาน ทั้งเจ็ดครั้งนี้พบในการเขียนของยอห์น ที่หกครั้งอยู่ในพระกิตติคุณยอห์นและอีกหนึ่งครั้งอยู่ใน 1 ยอห์น ต่อไปนี้เป็นเจ็ดตัวอย่างดังกล่าว (สองตัวอย่างอยู่ในยอห์น 17:9) ข้อทั้งหมดอ้างอิงจากฉบับ ESV ในแต่ละและในทุกตัวอย่างนั้นเป็นการร้องขอต่อพระเจ้าพระบิดา ไม่ใช่การร้องขอต่อพระเยซูคริสต์

- ยอห์น 14:16 เราจะทูลขอพระบิดา
- ยอห์น 16:26 เราจะทูลขอพระบิดาเพื่อท่าน
- ยอห์น 17:9 ข้าพระองค์อธิษฐานเพื่อพวกเขา ข้าพระองค์ไม่ได้อธิษฐานเพื่อโลก แต่เพื่อคนเหล่านั้นที่พระองค์ได้ประทานแก่ข้าพระองค์

ยอห์น 17:15 ข้าพระองค์ไม่ได้ทูลขอให้พระองค์เอาพวกเขาออกไปจากโลก

ยอห์น 17:20 ข้าพระองค์ไม่ได้ทูลขอเพื่อคนเหล่านั้นเท่านั้น

1 ยอห์น 5:16 ข้าพเจ้าไม่ได้บอกวาทืออริษฐานในเรื่องบาปนั้น

คำกริยาอีกคำหนึ่งคือ *aiteō* (αἰτέω, ขอ) มีปรากฏ 70 ครั้งในพระคัมภีร์ใหม่ โดยที่ 29 ครั้งมีความหมายของการร้องขอต่อพระเจ้าในการอริษฐาน จาก 29 ครั้งนี้ จะพบแปดครั้งในพระกิตติคุณยอห์น ซึ่งทั้งหมดอยู่ในบทที่ 14 ถึงบทที่ 16 และห้าครั้งพบใน 1 ยอห์น¹⁵ นี่ทำให้ที่เหลืออีก 16 ครั้งพบอยู่นอกเหนือจากงานเขียนของยอห์น¹⁶ จะเห็นอีกครั้งว่า ทั้งหมดนี้เกี่ยวข้องกับการร้องขอในการอริษฐานต่อพระเจ้า ไม่ใช่ต่อพระเยซูคริสต์

เราจะพูดถึงอีกสองคำ คำแรกคือ *deomai* (δέομαι, ขอ, วิงวอน, ร้องขอ, อ้อนวอน) ซึ่งปรากฏ 22 ครั้งในพระคัมภีร์ใหม่ โดยส่วนใหญ่จะปรากฏในลูกา-กิจการ (15 ครั้ง) คำนี้มีปรากฏครั้งเดียวในมัทธิว และไม่เคยปรากฏในงานเขียนของยอห์นเลย และมีปรากฏหกครั้งในงานเขียนของเปาโล (โรม 1:10; 2 โครินธ์ 5:20; 8:4; 10:2; กาลาเทีย 4:12; 1 เธสะโลนิกา 3:10) แต่มีเฉพาะในโรม 1:10 และ 1 เธสะโลนิกา 3:10 ที่คำนี้หมายถึงการอริษฐาน

อีกคำหนึ่งคือคำนาม *deēsis* (δέησις, การวิงวอน, การอริษฐาน) ซึ่งเปาโลมักจะใช้ในการอริษฐานจากการปรากฏทั้งหมด 18 ครั้งในพระคัมภีร์ใหม่นั้นจะพบ 12 ครั้งในจดหมายของเปาโล

สิ่งที่เกี่ยวกับคำสองคำนี้ก็คือ เมื่อใดก็ตามที่ *deomai* หรือ *deēsis* ใช้กับการอริษฐานในพระคัมภีร์ใหม่ มันจะหมายถึงการอริษฐานต่อพระบิดาเสมอโดยไม่มีข้อยกเว้น ในหลายตัวอย่างที่พระเยซูทรงใช้คำนี้ อริษฐานต่อพระบิดา ตัวอย่างเช่น ในลูกา 22:32 ที่พระเยซูทรงใช้ *deomai* อริษฐานต่อพระบิดาเพื่อเปโตร ในฮีบรู 5:7 คำว่า *deēsis* ที่พระเยซูทรงใช้ “ถวายคำอริษฐาน และคำร้องขอด้วยเสียงดังและน้ำพระเนตรไหล ต่อพระเจ้าผู้ทรงสามารถช่วยพระองค์ให้พ้นจากความตายได้”

คำที่ใช้กับการอริษฐาน

คำว่า *parakaleō* (παράκαλέω, วิงวอน, เตือนสติ, ชูใจ) มีปรากฏ 109 ครั้งในพระคัมภีร์ใหม่ แต่มีเพียงสองครั้งในความหมายของการอริษฐาน คำนี้ไม่ใช่คำตามปกติสำหรับการอริษฐาน แต่เป็นคำที่ให้ ความหมาย “ร้องขอความช่วยเหลือ” (พจนานุกรมภาษากรีก-อังกฤษฉบับ BDAG) ตัวอย่างแรกของคำนี้ที่มีความหมายของการอริษฐานคือมัทธิว 26:53¹⁷ ซึ่งพระเยซูตรัสถามอย่างจะฉานขณะเมื่อพระองค์กำลัง

¹⁵ แปดครั้งในพระกิตติคุณยอห์นคือ 14:13,14; 15:7,16; 16:23; 16:24 สองครั้ง; 16:26 ส่วนห้าครั้งใน 1 ยอห์นคือ 3:22; 5:14; 5:15 สองครั้ง; 5:16

¹⁶ ใน 16 ครั้งนี้กระจายอยู่ในมัทธิว 7 ครั้ง ในลูกา 5 ครั้ง และในจดหมายของเปาโล 3 ครั้ง (เอเฟซัส 3:20, โครินธ์ 1:9, ฟิลิปปี 4:6 ที่มีรากคำ *aitēma* เดียวกัน)

¹⁷ มัทธิว 26:53 “เราจะทูลขอพระบิดาของเราไม่ได้หรือ? และพระองค์ก็จะประทานทูตสวรรค์ให้เรามากกว่าสิบสองกองพลในทันที”

ถูกจับกุมในเกทเสมณีว่า ถ้าพระองค์จะทูลพระบิดาให้ช่วย แล้วพระบิดาจะไม่ประทานทูตสวรรค์ให้ พระองค์มากกว่าสิบสองกองพลในทันทีหรือ

อีกตัวอย่างเดียวของ *parakaleō* ในความหมายของการอธิษฐานจะพบได้ใน 2 โครินธ์ 12:8¹⁸ ที่เปาโลกล่าวว่าเขาวิงวอนถึงสามครั้งต่อองค์ผู้เป็นเจ้าของ ไม่ว่าพระเยซูหรือพระเจ้า เพื่อให้หนามออกไปจากเนื้อ แต่เนื่องจาก *parakaleō* ไม่ใช่คำตามปกติสำหรับการอธิษฐาน (ซึ่งใช้เพียงสองครั้งในความหมายนี้) แม้จะเป็นคำทั่วไปในพระคัมภีร์ใหม่ (109 ครั้ง, ที่มักจะเป็นคำวิงวอนขอความช่วยเหลือ) แต่ไม่ได้เป็นตัวกำหนดความเข้าใจของเราเกี่ยวกับการอธิษฐาน อย่างไรก็ตาม เพื่อความครบถ้วนสมบูรณ์ ในการตรวจสอบของเราโดยรวมเกี่ยวกับการอธิษฐานในพระคัมภีร์ใหม่อาจทำให้เราต้องสังเกตว่า 2 โครินธ์ 12:8 ข้อเดิยวนี้ ไม่ได้ปฏิเสธรูปแบบของพระคัมภีร์ที่สอดคล้องกันว่า การอธิษฐานเป็นการกล่าวกับพระบิดาแต่เพียงผู้เดียว

แล้วอะไรคือคำที่ใช้กับการอธิษฐานมากกว่า? ในพระคัมภีร์ใหม่ คำหลักสำหรับการอธิษฐานคือ คำกริยา *proseuchomai* (προσεύχομαι) และคำนาม *proseuchē* (προσεύχη) คำเหล่านี้มีปรากฏ 85 และ 36 ครั้งตามลำดับรวมทั้งหมดแล้ว 121 ครั้งในพระคัมภีร์ใหม่¹⁹

เมื่อพิจารณาถึงความถี่มากกว่าของสองคำนี้ มันน่าประหลาดใจว่าไม่มีสักตัวอย่าง หรืออย่างมากที่สุด ก็หนึ่งหรือสองตัวอย่างที่มีการถกเถียงกันและกล่าวอ้อม ๆ ในพระคัมภีร์ใหม่ เกี่ยวกับคำ *proseuchomai* หรือ *proseuchē* ว่าใช้กล่าวกับพระคริสต์ ในทางกลับกันแล้ว ถ้อยคำเหล่านี้มักใช้โดยพระเยซูในการอธิษฐานต่อพระบิดาในช่วงที่ทรงรับใช้อยู่ในโลก แม้หลังจากที่พระองค์เสด็จสู่สวรรค์แล้ว ก็ไม่ได้มีการหนุนใจให้เรากล่าวคำอธิษฐานของเรากับพระเยซูคริสต์เลย แต่ในทางตรงกันข้าม พระองค์ยังทรงอธิษฐานหรือทูลขอเพื่อเราอย่างต่อเนื่อง

โรม 8:34 ใครเล่าจะกล่าวโทษอีก? พระเยซูคริสต์เป็นผู้ที่สิ้นพระชนม์ ยิ่งกว่านั้นทรงถูกทำให้เป็นขึ้นจากความตาย ผู้ประทับเบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า ผู้ทรงอธิษฐานวิงวอนเพื่อเราอย่างแท้จริง (ฉบับ ESV)

ฮีบรู 7:25 เพราะเหตุนี้ พระองค์จึงทรงสามารถช่วยคนทั้งปวงที่เข้ามาใกล้พระเจ้าโดยทางพระองค์จนถึงที่สุด เพราะพระองค์ทรงพระชนม์อยู่เสมอเพื่อการวิงวอนเผื่อคนเหล่านั้น (ฉบับ ESV)

ในสองข้อนี้คำว่า “วิงวอน” หรือ “การวิงวอน” ได้แปลมาจากคำกริยา *entynchanō* (ἐντυγχάνω, วิงวอน, อ้อนวอน) ในข้อแรก มีการใช้คำนี้ในการทูลอ้อนวอนของพระคริสต์ต่อพระเจ้าแทนเรา นอกจากนี้ยังใช้ในโรม 8:27 ที่พระวิญญาณทรงวิงวอนเพื่อเรา

¹⁸ 2 โครินธ์ 12: 8 “เรื่องหนามนั้น ข้าพเจ้าวิงวอนต่อองค์ผู้เป็นเจ้าของถึงสามครั้ง เพื่อขอให้มันหลุดไปจากข้าพเจ้า”

¹⁹ คำกริยามีปรากฏ 35 ครั้งในลูกา-กิจการ และ 19 ครั้งในจดหมายของเปาโลในขณะที่คำนามมีปรากฏ 9 ครั้งในกิจการและ 14 ครั้งในจดหมายของเปาโล คำกริยานี้ใช้ในพระกิตติคุณสามเล่มแรก 19 ครั้ง และเป็นคำนามสองครั้งจากคำอธิษฐานของพระเยซูต่อพระบิดา รวมทั้งหมดมี 21 ครั้งในพระกิตติคุณสามเล่มแรก ไม่พบคำใดคำหนึ่งในพระกิตติคุณยอห์น

สุดท้ายนี้ คำว่า *enteuxis* (ἐντευξις, การอ้อนวอน, การวิงวอน) จะพบใน 1 ทิโมธี 2:1 และ 4.5 ใน 1 ทิโมธี 2:1²⁰ คำนี้ใช้กับอีกสามคำที่เกี่ยวข้องกับการอธิษฐาน (*deēsis, proseuchē, eucharistia*, ตรวจสอบแล้ว) ตามที่คาดไว้ ในทั้งสองข้อนี้ *enteuxis* หมายถึงคำอธิษฐานที่เหล่าสาวกหรือบรรดาผู้เชื่ออธิษฐานกับพระเจ้า

บทสรุป

การสำรวจของเราเกี่ยวกับการอธิษฐานในพระคัมภีร์ใหม่ ไม่ได้แสดงให้เห็นการแนะนำใด ๆ เป็นพิเศษให้อธิษฐานกับพระคริสต์ แต่ตรงกันข้ามที่ในยุคนี้พระคริสต์ยังคงทรงอธิษฐานและทูลวิงวอนกับพระบิดาเพื่อเราอยู่เสมอ

หลังจากการฟื้นคืนพระชนม์ หลังยุคฟื้นเทออสต์แล้ว มีเพียงตัวอย่างเดียวของการอ้อนวอนที่กล่าวกับพระเยซูคือการที่สเทเฟนมอบจิตวิญญาณของเขาไว้กับพระเยซู (“ข้าแต่พระเยซู องค์ผู้เป็นเจ้าของ ขอทรงรับจิตวิญญาณของข้าพระองค์ด้วย” กิจการ 7:59) ตามด้วยคำวิงวอนให้ยกโทษผู้ที่ข่มเหงเขา (“ข้าแต่องค์ผู้เป็นเจ้าของ ขอโปรดอย่าถือโทษพวกเขาเพราะบาปนี้” ข้อ 60) แต่นี่เป็นกรณีของสาวกที่มอบฝากจิตวิญญาณของเขาไว้กับองค์ผู้เป็นเจ้าของเขาเมื่อกำลังจะสิ้นใจ เหมือนที่แกะมอบตัวมันเองกับผู้เลี้ยงของมัน และทำตามอย่างพระเยซูของค์ผู้เป็นเจ้าของผู้ทรงร้องขอให้ยกโทษผู้ที่ข่มเหงพระองค์ในทำนองเดียวกัน (ลูกา 23:34)²¹

อีกตัวอย่างหนึ่งที่พบในวิวรณ์ 22:20 ซึ่งเราจะเห็นคำอุทานที่เป็นการเชื่อเชิญว่า “อาเมน พระเยซูของค์ผู้เป็นเจ้าของ เชิญเสด็จมาเถิด!” เพื่อตอบกลับคำประกาศที่ว่า “เราจะมาในเร็ว ๆ นี้แน่นอน” แต่คำกล่าวนี้แทบจะไม่สามารถจัดว่าเป็นคำอธิษฐานตามความหมายปกติของคำได้

นี่เป็นเพียงสอง “คำอธิษฐาน” ในพระคัมภีร์ใหม่ ซึ่งมุ่งไปที่พระเยซูตามคำนิยามที่กว้างสุดที่เป็นได้ของคำว่า “คำอธิษฐาน” ที่จริงแล้วสองคำอธิษฐานนี้จะถูกต้องมากกว่าเมื่ออธิบายว่าเป็นคำอุทานกับพระเยซู ไม่ใช่คำอธิษฐานกับพระเยซู

ร้องออกพระนามของพระเยซูไหม?

แล้วการร้องออกพระนามของพระเยซูล่ะ? ให้เราพิจารณาดังต่อไปนี้

เรียน คริสตจักรของพระเจ้าที่อยู่ในโครินธ์ ผู้ที่ได้รับการทรงชำระให้บริสุทธิ์ในพระเยซูคริสต์ ผู้ที่ได้รับการทรงเรียกให้เป็นธรรมิกชนด้วยกันกับคนทั้งปวงในทุกหนทุกแห่ง ที่ร้องออกพระนามพระเยซูคริสต์องค์ผู้เป็นเจ้าของ ผู้เป็นองค์ผู้เป็นเจ้าของพวกเขาและของเรา (1 โครินธ์ 1:2, ฉบับ ESV)

²⁰ 1 ทิโมธี 2:1 เพราะฉะนั้นก่อนสิ่งอื่นใดทั้งหมด ข้าพเจ้าขออวยพรท่านให้วิงวอน อธิษฐาน ทูลขอ และขอบพระคุณเพื่อทุกคน

²¹ ลูกา 23:34 พระเยซูตรัสว่า “พระบิดาเจ้าข้า ขอทรงยกโทษพวกเขาเพราะเขาไม่รู้ว่ากำลังทำอะไร”

เราสังเกตเห็นสองอย่าง อย่างแรกตามที่เราเห็นในข้อนี้ว่าสำหรับเปาโลแล้ว คริสตจักรไม่ได้เป็น “คริสตจักรของพระเยซูคริสต์” หรือ “คริสตจักรของพระคริสต์” แต่เป็น “คริสตจักรของพระเจ้า” ซึ่งคำที่มีปรากฏหลายครั้งในพระคัมภีร์ใหม่ (กิจการ 20:28; 1 โครินธ์ 1:2; 10:32; 11:22; 15:9; 2 โครินธ์ 1:1; กาลาเทีย 1:13; 1 ทิโมธี 3:5, 15)²² ในขณะที่มีคำคล้ายกันเพียงตัวอย่างเดียวที่ใช้เกี่ยวกับพระคริสต์ นั่นคือ “คริสตจักรของพระคริสต์” (โรม 16:16)²³ ซึ่งเป็นการอ้างถึงคริสตจักรบางแห่งในภูมิภาคที่ส่งคำทักทายของพวกเขาไปยังกรุงโรม แต่เมื่อเปาโลกล่าวถึงคริสตจักรโดยรวมนั้น เขาจะใช้ “คริสตจักรของพระเจ้า” และไม่เคยใช้ “คริสตจักรของพระคริสต์”

อย่างที่สอง คำเรียก “องค์ผู้เป็นเจ้า” (Lord) ที่ใช้กับพระเยซูคริสต์ใน 1 โครินธ์ 1:2 นั้นแทบจะไม่สามารถใช้กับพระเจ้าผู้ดำรงนิรันดร์ผู้เป็น “พระเจ้าพระบุตร” พระเจ้าพระองค์ที่สองของตรีเอกานุภาพ เพราะ “องค์ผู้เป็นเจ้า” (Lord) เป็นคำเรียกในความหมายของการยกย่องที่ทำให้เกียรติพระเยซูเท่านั้น หลังจากที่พระองค์ทรงฟื้นจากความตาย พระเจ้าเป็นผู้ทรงทำให้พระเยซูเป็น “ทั้งองค์ผู้เป็นเจ้าและพระคริสต์” (กิจการ 2:36; เปรียบเทียบ 5:31; โรม 14:9)²⁴ คำเรียกที่ได้รับยกย่องว่า “องค์ผู้เป็นเจ้า” (Lord) นี้ไม่ควรจะสับสนกับ “องค์ผู้เป็นเจ้า” (Lord) ตามความหมายในชีวิตประจำวันในพระกิตติคุณ ที่มีผู้คนกล่าวกับพระเยซูว่า “องค์ผู้เป็นเจ้า” (Lord) ในความหมายว่า “พระองค์เจ้าข้า” หรือ “ท่านเจ้าข้า” หรือ “นายเจ้าข้า” หรือ “อาจารย์เจ้าข้า”

คำกรีกว่า *kyrios* (“Lord” หรือ “ลอร์ด”) เป็นคำที่ใช้ปกติในชีวิตประจำวันในรูปแบบคำพูดด้วยความนับถือเหมือนกับคำว่า “ท่าน” หรือ “คุณ” โดยไม่มีสิ่งบ่งชี้ถึงความเป็นพระเจ้า พวกฟาริสีใช้ *kyrios* กับปอนทือสปีลาต (มัทธิว 27:63)²⁵ หญิงชาวสะมาเรียใช้คำนี้กับพระเยซูก่อนจะรู้ว่าพระองค์เป็นผู้เผยพระวจนะ (ยอห์น 4:11)²⁶ ชาวกรีกบางคนใช้คำนี้กับฟิลิป (ยอห์น 12:21) นายคุกชาวฟิลิปปีใช้คำนี้กับเปาโลและซิลาส (กิจการ 16:30) ยอห์นใช้กับคนหนึ่งในพวกผู้อาวุโส 24 คนในนิมิตแห่งสวรรค์ (วิวรณ์ 7:14)

ในพระคัมภีร์เดิมภาษากรีก (ฉบับ LXX) นางซาราห์ใช้ *kyrios* กับอับราฮัม (ปฐมกาล 18:12)²⁷ เธอไม่ได้พูดภาษากรีกกับสามีของเธอแน่นอน ประเด็นอยู่ที่ว่า ผู้แปลชาวฮีบรูของฉบับ LXX (ซึ่งมีมาก่อนคริสต์ศาสนา) ได้ใช้ *kyrios* กับมนุษย์โดยไม่ลังเล ในหนังสือปฐมกาลเพียงเล่มเดียว มีการใช้ *kyrios* โดยเอโฟรน คนฮิตไทต์ (ใช้กับอับราฮัม, 23:11), โดยเรเบคาห์ (ใช้กับคนใช้ของอับราฮัม, 24:18),²⁸ โดยรา

²² 1 ทิโมธี 3:15 “ท่านก็จะได้ว่าควรประพฤติอย่างไรภายในครอบครัวของพระเจ้า ซึ่งเป็นคริสตจักรของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์”

²³ โรม 16:16 “จงทักทายกันด้วยธรรมเนียมจูบอันบริสุทธิ์ บรรดาคริสตจักรของพระคริสต์ขอฝากคำทักทายมายังพวกท่านด้วย”

²⁴ กิจการ 2:36 “ให้พงศ์พันธุ์อิสราเอลทั้งหมดทราบแน่นอนว่า พระเจ้าทรงแต่งตั้งพระเยซูที่ท่านทั้งหลายตรึงไว้บนกางเขนนั้นให้เป็นทั้งองค์พระผู้เป็นเจ้าและพระคริสต์”

²⁵ มัทธิว 27:63 “ท่านเจ้าเมืองขอรับ เราจำได้ว่าเมื่อคนล่อลวงนั้นยังมีชีวิตอยู่ เขาบอกว่า ‘ล่องไปสามวันแล้วเราจะเป็นอย่างขึ้นมาใหม่’”

²⁶ ยอห์น 4:11 นางทูลพระองค์ว่า “ท่านเจ้าคะ ท่านไม่มีถ้ำและบ่อน้ำก็กลั้ว ท่านจะเอาน้ำดำรงชีวิตนั้นมาจากไหน?”

²⁷ ปฐมกาล 18:12 “ฉะนั้นนางซาราห์จึงหัวเราะในใจพูดว่า ข้าพเจ้าแก่แล้ว นายของข้าพเจ้าก็แก่ด้วย” (ฉบับไทยคิงเจมส์)

²⁸ ปฐมกาล 24:18 เธอตอบว่า “นายของดิฉัน เชิญดื่มเถิด” แล้วเธอก็รีบลดเหยือกของเธอลงมาถือไว้ และให้เขาดื่ม

เซล (ใช้กับบิดาของเธอ, 31:35),²⁹ โดยยาโคบ (ใช้กับเอซาว, 33:13), โดยพี่น้องของโยเซฟ (ใช้กับโยเซฟ, 42:10),³⁰ โดยยูดาห์ (ใช้กับโยเซฟ, 44:16) และโยเซฟ (ใช้กับตัวเขาเอง, 45:8)

เพราะพระเยซูทรงเชื่อฟังพระบิดาของพระองค์จนถึงความตาย พระเจ้าจึงทรงพอพระทัยที่จะยกย่องพระองค์ขึ้นในระดับสูงสุดจน “ทุกสิ่งจะยอมรับว่าพระเยซูคริสต์ทรงเป็นองค์ผู้เป็นเจ้าของ เป็นการถวายพระเกียรติแด่พระเจ้าพระบิดา” (ฟิลิปปี 2:11) การเป็นองค์เจ้านายนี้ไม่ได้เทียบเท่ากับพระเจ้าที่กล่าวถึงแต่อย่างใด ตรงนี้เปาโลพูดถึงการที่พระเยซูทรงได้รับการยกย่องจากพระเจ้า เพื่อเป็นการถวายพระเกียรติแด่พระเจ้า การยอมรับว่า “พระเยซูทรงเป็นองค์ผู้เป็นเจ้าของ” ก็คือการยอมรับว่า พระยาห์เวห์ทรงยกย่องพระบุตรด้วยคำเรียกนี้ เนื่องจากความจงรักภักดีและการเชื่อฟังอย่างไม่มีเงื่อนไขต่อพระบิดาของพระองค์ (เรื่องนี้จะกล่าวถึงต่อไปในบทที่ 10)

เนื่องจากประเด็นเบื้องหลังเหล่านี้ของพระคัมภีร์ใหม่ เราจึงสามารถเข้าใจความหมายของการ “ร้องออกพระนามพระเยซูคริสต์องค์ผู้เป็นเจ้าของเรา” (1 โครินธ์ 1:2) ได้ดีขึ้น ซึ่งเป็นถ้อยคำ ที่ปรากฏเฉพาะในข้อนี้เท่านั้นจากพระคัมภีร์ใหม่ทั้งหมด เมื่อพิจารณาถึงการยกย่องพระคริสต์ใน ฟิลิปปี 2:9-11 ก็เป็นที่น่าสังเกตว่าคำกล่าวนี้ไม่ได้ปรากฏบ่อยกว่าที่เป็นอยู่ แม้แต่สิ่งที่คล้ายคลึงกันก็มีน้อยและส่วนใหญ่จะพบในกิจการ (ข้อต่อไปนี้เป็นมาจากฉบับ ESV)

กิจการ 9:14 และที่นี้ (ซาโล) ได้สิทธิอำนาจจากพวกหัวหน้าปุโรหิตให้มาจับทุกคน ที่ร้องออกพระนามของพระองค์

กิจการ 9:21 และทุกคนที่ได้ยิน (ซาโล) ก็ประหลาดใจพูดกันว่า “คนนี้ไม่ใช่หรือที่ทำร้ายผู้คนในกรุงเยรูซาเล็มที่ร้องออกพระนามนี้?”

กิจการ 22:16 และบัดนี้ท่านรืออยู่ทำไม? จงลุกขึ้นและรับบัพติศมา และชำระล้างบาปทั้งหลายของท่าน โดยร้องออกพระนามของพระองค์

พระเยซูทรงเป็นพระฉายาของพระเจ้า (โคโลสี 1:15) และเป็นผู้มีอำนาจเต็มและตัวแทนของพระยาห์เวห์ เป็นผู้เสด็จมาในพระนามของพระยาห์เวห์ การร้องออกพระนามของพระเยซูผู้ทรงได้รับการยกย่องและการถวายเกียรติก็คือการร้องออกพระนามของพระยาห์เวห์ ผู้ทรงส่งพระองค์มาและสถิตอยู่ในพระองค์ ในทำนองเดียวกันกับการร้องออก “พระนามขององค์ผู้เป็นเจ้าของ” ในโรม 10:13 (ข้ออ้างอิงจากโยเอล 2:32) อาจหมายถึงการร้องออกพระนามของพระเยซูที่เราที่ร้องออก พระนามของพระยาห์เวห์โดยทางพระองค์นั้น

²⁹ ปฐมกาล 31:35 ราเซลก็พูดกับบิดาว่า “ขอนายท่านอย่าโกรธเลย ที่ดิฉันลุกขึ้นต่อหน้าท่านไม่ได้”

³⁰ ปฐมกาล 42:10 พวกเขาจึงตอบว่า “นายเจ้าข้า ไม่ใช่อย่างนั้น พวกผู้รับใช้ของท่านมาซื้ออาหาร”

เราสามารถอธิษฐานโดยตรงต่อพระเจ้าพระบิดา

เมื่อยังเป็นผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพอยู่นั้น เราได้นมัสการและอธิษฐานต่อพระเยซู บางครั้งเราจะอธิษฐานต่อ “พระบิดา” ที่ไม่ระบุชื่อของตรีเอกานุภาพ แต่จากนั้นก็อธิษฐานในพระนามของพระเยซู เสมอด้วยความเชื่อว่าเราไม่สามารถจะอธิษฐานต่อพระบิดาได้เว้นแต่โดยผ่านพระบุตร การที่เราไม่สนใจพระบิดาไม่ได้ทำให้เราเดือดร้อนก็เพราะเรามีพระเยซูที่ถือว่าเป็นพระเจ้า เราจึงไม่ได้รู้สึกว่าจะเข้าถึงพระเจ้าไม่ได้ แต่เมื่อพระเจ้าได้ทรงเริ่มเปิดตาของผมหดด้วยพระเมตตาอันยิ่งใหญ่ของพระองค์ ให้มองเห็นจากพระคัมภีร์ในมุมมองที่น่าอัศจรรย์ของความเชื่อว่าพระเจ้านั้นมีเพียงองค์เดียว ผมรู้สึกประหลาดใจที่เมื่อมองพระคัมภีร์ใหม่อีกครั้งแล้วพบว่า คริสตจักรของพระคัมภีร์ใหม่ไม่ได้นมัสการหรืออธิษฐานต่อพระเยซู เหมือนเราที่เป็นผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพได้ทำ ตามการบันทึกของพระคัมภีร์ใหม่นั้นไม่มีคำอธิษฐานต่อพระเยซู แม้บรรดาผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพจะถือว่าการอธิษฐานในกิจการ 7:59 และวิวรณ์ 22:20 เป็นคำอธิษฐานก็ตาม แต่นั่นจะเป็นไปได้ก็โดยขยายคำนิยามของการอธิษฐานให้รวมถึงทุกคำอธิษฐานที่เป็นประโยชน์เดียวกับพระเยซู

หลังจากพระเยซูเสด็จขึ้นสู่สวรรค์และมีการเทของพระวิญญาณลงมายังคริสตจักรในวันเทศกาลเพนเทคอสต์นั้น คำอธิษฐานของผู้เชื่อในยุคแรก ๆ ได้ทูลกับพระเจ้า (พระยาห์เวห์) ในขณะที่พระเยซูทรงถูกกล่าวถึงว่าเป็น “ผู้รับใช้” ของพระองค์ (*pais*, เช่น กิจการ 3:13, 26; 4:27, 30)³¹ ในส่วนที่เหลือของพระคัมภีร์ใหม่ก็ไม่ได้ทิ้งการอธิษฐานต่อพระเจ้าเท่านั้น แม้ว่าจะมีการกล่าวในฟิลิปปี 2:10 (“เพราะพระนามของพระเยซูชื่อนั้น ทุกหัวเข่าจะคุกกราบพระองค์”) เปาโลก็กล่าวว่า “เพราะเหตุนี้ ข้าพเจ้าจึงคุกเข่าต่อพระบิดา” (เอเฟซัส 3:14)

ผู้เขียนสดุดีได้อธิษฐานโดยตรงต่อพระยาห์เวห์

สดุดีคือการรวม 150 เพลงที่เป็นคำอธิษฐานและคำสรรเสริญพระยาห์เวห์ ใครที่อ่านสดุดีก็จะรู้ว่าผู้เขียนสดุดีมักจะยอมรับว่า พระยาห์เวห์ทรงสดับฟังและตอบคำอธิษฐานของพวกเขา และด้วยเหตุนี้จึงมีการสรรเสริญและการขอบพระคุณพระองค์อย่างมากมาย

บรรดาคริสเตียนที่ยืนยันกันว่า เราไม่สามารถอธิษฐานกับพระเจ้าได้ ถ้าไม่ได้อธิษฐานในพระนามของพระเยซูนั้น อาจต้องอธิบายให้เราฟังว่า ทำไมสดุดีจึงไม่มีการอ้างอิงถึงพระเยซู หรือมีความจำเป็นต้องผ่านคนกลางที่จะทำให้การสื่อสารกับพระยาห์เวห์เป็นไปได้โดยตรงและอย่างพิเศษ ดังที่พบในสดุดีบทต่าง ๆ นี่แทบไม่ใช่เรื่องของการเชื่อแม้แต่น้อย แต่เป็นเรื่องของการสร้างอุปสรรคฝ่ายวิญญาณในชีวิตของคนทั้งหลายมากกว่า จากวิธีที่คริสเตียนบางคนอธิบายถึงการอธิษฐานนั้น มีคนเข้าใจว่าก่อนที่พระเยซูจะเสด็จมา ทุกคนสามารถอธิษฐานโดยตรงกับพระยาห์เวห์ แต่หลังจากที่พระเยซูเสด็จมา การอธิษฐาน

³¹ กิจการ 3:13 “พระเจ้าของอับราฮัม อิสอัค และยาโคบ ซึ่งเป็นพระเจ้าของบรรพบุรุษของเรา ได้ประทานพระเกียรตินี้แด่พระเยซูผู้รับใช้ของพระองค์ พระเยซูผู้ที่ท่านทั้งหลายมอบไว้และปฏิเสธต่อหน้าปีลาต แม้ว่าปีลาตตั้งใจจะปล่อยพระองค์ไป”

โดยตรงกับพระยาห์เวห์ก็ถูกตัดไป แม้แต่ประชากรของพระเจ้าก็จำเป็นต้องอธิษฐานในพระนามของพระเยซู

เหตุใดในพระคัมภีร์เดิม ทุกคนจึงสามารถอธิษฐานได้โดยตรงกับพระยาห์เวห์พระเจ้าผู้สูงสุด แต่สิ่งนี้ตามที่เห็นไม่เป็นที่ยอมรับหลังจากที่พระเยซูเสด็จมา? ในพระคัมภีร์เดิมนั้น พระยาห์เวห์พระเจ้ายังทรงเต็มพระทัยที่จะตอบคำอธิษฐานของคนต่างชาติที่ไม่ได้เป็นคนของอิสราเอลด้วยซ้ำ

เมื่อคนต่างชาติที่ไม่ใช่อิสราเอลประชากรของพระองค์ มาจากแดนไกลเพื่อเห็นแก่พระนามของพระองค์ (เพราะพวกเขาจะได้ยินพระนามยิ่งใหญ่ของพระองค์ และพระหัตถ์อันทรงฤทธิ์ของพระองค์ และพระกรที่เหยียดออกของพระองค์) เมื่อเขามาและอธิษฐานต่อพระนิเวศนี้ ขอทรงสดับฟังจากฟ้าสวรรค์ที่ประทับของพระองค์ และขอทรงทำตามทุกสิ่งที่คุณต่างชาติทูลขอพระองค์ (1 พงศ์กษัตริย์ 8:41-43 ฉบับ ESV)

นี่เป็นเพียงหนึ่งในหลายร้อยตอนในพระคัมภีร์เดิมที่กล่าวถึงความเมตตาของพระเจ้าต่อผู้ที่อธิษฐานโดยตรงต่อพระองค์โดยไม่มีคนกลาง ใครก็ตามที่คุ้นเคยอย่างผิวเผินกับพระคัมภีร์จะรู้ว่าคนที่ทุกข์ใจหรือเจออันตรายก็สามารถร้องออกพระนามพระยาห์เวห์ได้โดยตรง พระยาห์เวห์พระเจ้าผู้สร้างของเราจะทรงทำทูลทวนลมกับผู้ที่พระองค์ทรงสร้างหรือ เมื่อพวกเขาทูลขอความช่วยเหลือจากพระองค์อย่างจริงจัง แม้ว่าพวกเขาจะยังไม่ได้รู้จักพระองค์ในฐานะพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของพวกเขา? อันที่จริงสดุดี 36:7 พูดถึงความรักที่มากมายของพระเจ้าที่มีต่อมนุษย์ทุกคนว่า “บุตรทั้งหลายของมนุษย์เข้าลี้ภัยอยู่ใต้ร่มปีกของพระองค์”

ความเมตตาสงสารของพระเจ้ายังมีให้เห็นในเรื่องราวชีวิตจริงเป็นพัน ๆ เรื่องที่ไม่ได้อยู่ในพระคัมภีร์ มีคนจำนวนมากเป็นพยานถึงการที่พระเจ้าทรงช่วยกู้พวกเขาให้รอดพ้นจากภัยอันตรายเมื่อพวกเขาร้องเรียกพระองค์ทั้ง ๆ ที่ไม่รู้จักพระองค์ ผมมีหนังสือหลายเล่มบนชั้นหนังสือของผมที่เล่าว่าพระเจ้าได้ทรงช่วยคนที่ร้องทูลพระองค์ถึงแม้ว่าจะไม่ได้อ้างว่าเป็นคริสเตียนก็ตาม

ในส่วนท้ายนี้ มีบางข้อในสดุดีที่ผู้เขียนอธิษฐานต่อพระยาห์เวห์โดยตรง โดยไม่ได้เอ่ยพระนามของพระเยซูหรือว่าคนกลาง และพระยาห์เวห์ก็ทรงสดับฟังคำอธิษฐานของพวกเขาบ่อยครั้ง (ทุกข้อมาจากฉบับ ESV โดยใช้คำ “พระยาห์เวห์” ตามต้นฉบับภาษาฮีบรูดั้งเดิม)³²

สดุดี 6:9 พระยาห์เวห์ได้ทรงฟังคำวิงวอนของข้า พระยาห์เวห์ทรงรับคำอธิษฐานของข้า

สดุดี 39:12 ข้าแต่พระยาห์เวห์ ขอทรงฟังคำอธิษฐานของข้าพระองค์ ขอทรงเงี่ยพระกรรณฟังคำร้องทูลของข้าพระองค์ ขออย่าทรงเมินเฉยต่อน้ำตาของข้าพระองค์ (เปรียบเทียบ 17:1; 84:8; 86:6; 102:1; 143:1)

³² ภาษาไทยมีฉบับมาตรฐาน 2011 และฉบับอมตธรรมร่วมสมัยได้กลับมาใช้คำ “พระยาห์เวห์” ตามต้นฉบับเดิมภาษาฮีบรู (ผู้แปล)

สดุดี 69:13 ข้าแต่พระยาห์เวห์ แต่ส่วนข้าพระองค์ ข้าพระองค์อธิษฐานต่อพระองค์ ข้าแต่พระเจ้า ในเวลาอันเหมาะสม โดยความรักมั่นคงอันเหลือล้นของพระองค์ ขอทรงตอบข้าพระองค์โดยการช่วยกู้อย่างสัตย์ซื่อของพระองค์

สดุดี 88:13 ข้าแต่พระยาห์เวห์ แต่ข้าพระองค์ทูล ต่อพระองค์ ในเวลาเช้า คำอธิษฐานของข้าพระองค์อยู่ต่อพระพักตร์พระองค์

สดุดี 116:4 แล้วข้าพเจ้าก็ร้องทูลออกพระนามพระยาห์เวห์ว่า “ข้าแต่พระยาห์เวห์ ข้าพระองค์อธิษฐาน ขอทรงช่วยจิตวิญญาณของข้าพระองค์เถิด!”

สดุดี 118:25 ข้าแต่พระยาห์เวห์! เราอธิษฐาน ขอทรงช่วยข้าพระองค์ทั้งหลายให้รอดเถิด ข้าแต่พระยาห์เวห์ เราอธิษฐาน ขอประทานความสำเร็จแก่ข้าพระองค์ทั้งหลายเถิด!

อธิษฐานโดยตรงต่อพระบิดาของเรา

พระคัมภีร์ใหม่ไม่ได้เลิกสั่งการสื่อสารโดยตรงแบบตัวต่อตัวระหว่างเรากับพระเจ้า แม้ “พระเยซูคริสต์ผู้ทรงเป็นมนุษย์” (1 ทิโมธี 2:5)³³ ทรงเป็นผู้กลางระหว่างเรากับพระเจ้า แต่งานการเป็นคนกลางของพระองค์เสร็จสิ้นลงเมื่อพระองค์ตรัสว่า “สำเร็จแล้ว” (ยอห์น 19:30) แล้วมานในพระวิหารก็ฉีกขาดออกเป็นสองท่อน (มัทธิว 27: 51; มาระโก 15:38; ลูกา 23: 45) แต่บัดนี้พระเยซู “ทรงทำให้เราได้คืนดี (แอริสต์)³⁴ โดยความตายของพระกายเนื้อหนังของพระองค์” (โคโลสี 1:22), เพราะพระเจ้าผู้สถิตอยู่ในพระคริสต์ทรงทำให้โลกนี้คืนดีกับพระองค์เอง (2 โครินธ์ 5:19 นั่นคือ คืนดีกับพระเจ้าพระบิดา ดังที่เห็นในข้อ 18) และเมื่อเราได้คืนดีกับพระบิดาแล้ว ตอนนี้เราจึงสามารถอธิษฐานต่อพระองค์ได้โดยตรง! หรือเราจะยืนกรานว่า การคืนดีกับพระเจ้าพระบิดาของเรานั้นเป็นเพียงบางส่วนและไม่สมบูรณ์ไหม? หรือมาพร้อมกับเงื่อนไขและข้อจำกัดที่ขัดขวางการสื่อสารโดยตรงกับพระองค์โดยไม่มีคนกลาง?

ใครก็ตามที่ใส่ใจเรื่องการอธิษฐานก็จะมีใจเหมือนสาวกคนที่ทูลพระเยซูว่า “องค์ผู้เป็นเจ้า ขอทรงสอนพวกข้าพระองค์อธิษฐาน เหมือนที่ยอห์นสอนสาวกของเขา” (ลูกา 11:1) แล้วพระเยซูตรัสว่า “เมื่ออธิษฐาน จงกล่าวว่ ‘ข้าแต่พระบิดา ขอให้พระนามของพระองค์เป็นที่เคารพสักการะ...’” คำอธิษฐานนี้ได้รับความนิยมนอย่างมากในคริสตจักรจนมักจะเรียกกันว่า “แบบอย่างของการอธิษฐาน” หรือ “คำอธิษฐานตามแบบพระเยซู” และใช้ท่องเป็นประจำในบางคริสตจักร ต่อไปนี้คือคำอธิบายเกี่ยวกับการอธิษฐานจากมัทธิว

จงอธิษฐานดังนี้ว่า “พระบิดาของข้าพระองค์ทั้งหลาย ผู้สถิตในสวรรค์ ขอให้พระนามของพระองค์เป็นที่เคารพสักการะ ให้แผ่นดินของพระองค์มาตั้งอยู่ ให้น้ำพระทัยของพระองค์สำเร็จบนแผ่นดินโลกเหมือนใน

³³ 1 ทิโมธี 2:5 “เพราะมีพระเจ้าเพียงองค์เดียวและมีคนกลางผู้เดียวระหว่างเรากับมนุษย์ คือพระเยซูคริสต์ผู้ทรงเป็นมนุษย์” (ฉบับอมตธรรมร่วมสมัย)

³⁴ คือกาลกริยาในไวยากรณ์กรีก เป็นการกระทำที่เกิดขึ้น ณ จุด ๆ หนึ่งในอดีตกาล (ผู้แปล)

สวรรค์ ขอประทานอาหารประจำวันแก่พวกข้าพระองค์ในวันนี้ และขอทรงยกหนี้ให้ข้าพระองค์ทั้งหลาย เหมือนที่ข้าพระองค์ทั้งหลายได้ยกหนี้ให้ผู้ที่เป็หนี้ข้าพระองค์ทั้งหลายเช่นกัน³⁵ และขอย่านำข้าพระองค์ทั้งหลายเข้าไปในการทดลอง แต่ขอทรงช่วยข้าพระองค์ทั้งหลายให้พ้นจากความชั่วร้าย” (มัทธิว 6:9-13, ฉบับ ESV)

เราสังเกตเห็นสองสิ่งจากพระคัมภีร์ตอนนี้ และสิ่งนี้แสดงให้เห็นช่องว่างที่กว้างมากระหว่างแนวความคิดแบบดั้งเดิมในการอธิษฐานกับสิ่งที่พระคัมภีร์พูดเกี่ยวกับการอธิษฐาน ประการแรกกับคำถามที่ว่าเราควรอธิษฐานอย่างไรนั้น จะพบคำตอบในถ้อยคำที่มีอนุภาพว่า “พระบิดาของข้าพระองค์ทั้งหลาย” เราอธิษฐานโดยตรงต่อพระบิดา ไม่ใช่ต่อพระเยซู เรายังเห็นสิ่งนี้ได้ในคำนำคำอธิษฐานของพระเยซูในมัทธิว 6:6 ที่พระเยซูทรงชี้ให้เราให้อธิษฐานต่อพระบิดาว่า “แต่เมื่อพวกท่านอธิษฐาน จงเข้าไปในห้องชั้นในและปิดประตู แล้วจงอธิษฐานต่อพระบิดาของพวกท่านผู้สถิตในที่ลับ และพระบิดาของพวกท่านผู้ทอดพระเนตรเห็นในที่ลับจะประทานบำเหน็จแก่ท่าน”

ไม่มีแม้แต่ตัวอย่างเดียวที่อธิษฐานต่อพระเยซูในพระคัมภีร์ทั้งเล่ม เว้นแต่เราจะขยายคำนิยามของคำอธิษฐานให้รวมถึงคำอุทานในกิจการ 7:59-60 และวิวรณ์ 22:20³⁶ ซึ่งสั้นมากและรวมแล้วมีเพียง 17 คำเท่านั้นในภาษากรีก ที่ยังน้อยกว่าในข้อพระคัมภีร์ทั่วไป (เช่น ยอห์น 3:16 ที่รู้จักกันดีก็ยังมีคำในภาษากรีก 25 คำ) การที่ไม่มีคำอธิษฐานต่อพระเยซูในพระคัมภีร์ใหม่นั้น เป็นเรื่องที่น่าเชื่อถือว่าพระเจ้ามีเพียงองค์เดียวแทบจะไม่แปลกใจเลย เพราะคำอธิษฐานต่าง ๆ นั้นถูกจำกัดว่าเป็นการทูลต่อพระเจ้า ในขณะที่พระเยซูไม่ใช่พระเจ้า³⁷

ประการที่สอง คำอธิษฐานตามแบบพระเยซูไม่ได้จบลงตามแบบฉบับด้วยคำว่า “เราอธิษฐานทูลขอสิ่งนี้ในพระนามของพระเยซู เอเมน” ซึ่งเป็นสูตรในการอธิษฐานที่คริสเตียนปฏิบัติกันทั่วไป แต่จะไม่พบที่ไหนเลยในพระคัมภีร์!

การสอนเราให้ทูลต่อพระเจ้าที่ทรงเป็นพระบิดานั้น พระเยซูทรงเมตตาถือว่าเราอยู่ในระดับเดียวกับพระองค์ในแง่ของลำดับเครือญาติ พระเยซูตรัสถึงพระเจ้าว่าเป็น “พระบิดาของเราและ พระบิดาของพวกท่าน พระเจ้าของเราและพระเจ้าของพวกท่าน” (ยอห์น 20:17)³⁸ ซึ่งหมายความว่าพระเยซูทรงเป็นที่

³⁵ หรือบางฉบับแปลว่า “ยกบาปผิดของพวกข้าพระองค์ เหมือนพวกข้าพระองค์ยกโทษบรรดาคนที่ทำผิดต่อข้าพระองค์” (ผู้แปล)

³⁶ กิจการ 7:59 “พระเยซูเจ้า ขอทรงรับจิตวิญญาณของข้าพระองค์ด้วย”; วิวรณ์ 22:20 “อาเมน พระเยซูเจ้า เชิญเสด็จมาเถิด”

³⁷ หมายเหตุทางประวัติศาสตร์: “นักศาสนศาสตร์ในยุคแรกบางคนคัดค้าน [การอธิษฐานต่อพระเยซู] ออริเจนเป็นคนหนึ่งนั้น เขาโต้แย้งว่าแม้จะเป็นเรื่องถูกต้องที่จะร้องขอและขอบคุณต่อธรรมิกชนหรือแม้แต่มนุษย์ธรรมดา การอธิษฐานในความหมายที่ถูกต้องก็คือการร้องขอต่อพระเจ้าในสิ่งที่พระเจ้าเท่านั้นที่สามารถประทานให้ได้ที่รวมกับการสรรเสริญนั้น อาจร้องทูลต่อพระเจ้าพระบิดาเท่านั้น (เรื่องการอธิษฐาน, 14-16) ... พระเยซูไม่สามารถจะเป็นเป้าหมายของการอธิษฐานเช่นนั้นได้ เพราะว่าตัวพระองค์เองก็ได้ทรงถวายคำอธิษฐานในช่วงชีวิตที่พระองค์ทรงอยู่ในโลก... บางทีเนื่องจากผลของการคำวิจารณ์ เช่น ของออริเจน จึงไม่มีหลักฐานมากนักจากศตวรรษต่อ ๆ มาของคริสต์ศาสนาในยุคแรกเกี่ยวกับการอธิษฐาน ที่มุ่งไปที่พระเยซูในพิธีบัพติศมาและพิธีศีลมหาสนิท” (พระเยซูในปัจจุบันและในสมัยพระคัมภีร์, ริชาร์ด เบอริตซ์ และ เกรแฮม กุลด์, หน้า 148)

³⁸ ยอห์น 20:17 พระเยซูตรัสกับนางว่า “อย่าหวังเห็นเราไว้ เพราะเรายังไม่ได้อัปไปหาพระบิดาของเรา แต่จงไปหาพวกพี่น้องของเราและบอกเขาว่าเรากำลังจะขึ้นไปหาพระบิดาของเราและพระบิดาของพวกท่าน ไปหาพระเจ้าของเราและพระเจ้าของพวกท่าน”

น้องของเราและมีพระบิดาองค์เดียวกันกับเรา ในประโยคเดียวกันนี้ พระเยซูทรงกล่าวอย่างชัดเจนถึงสาวกของพระองค์ว่าเป็น “พี่น้องของเรา”

พระเยซูทรงอธิษฐานโดยตรงต่อพระเจ้าและพระบิดาของพระองค์อย่างไร เราก็ต้องอธิษฐานโดยตรงต่อพระเจ้าและพระบิดาของเราอย่างนั้น ในครอบครัว ๆ หนึ่งนั้น พวกน้อง ๆ จำเป็นจะต้องได้รับอนุญาตจากพี่ชายคนโตทุกครั้งเพื่อจะเข้าไปหาบิดาของพวกเขาไหม? พวกเขาจะพูดกับบิดาว่า “ตอนนี้ลูก ๆ เข้ามาหาคุณพ่อในนามของพี่ชาย” ไหม? ดูเหมือนเราจะลืมว่าเราได้ “บังเกิดจากพระเจ้า” (1 ยอห์น 3:9; 4:7; 5:1, 4, 18)³⁹ 1 ยอห์น 5:18⁴⁰ กล่าวว่าเรา “เกิดจากพระเจ้า” และพระเยซูก็ทรง “บังเกิดจากพระเจ้า” ในประโยคเดียวกัน!

พระเยซูทรงเป็นผู้กลางของเรา และเป็นทางเดียวเท่านั้นที่ไปถึงพระบิดา (ยอห์น 14:6) แต่หลังจากงานของพระองค์ในการช่วยให้รอดและการคืนดีได้เสร็จสิ้นลงแล้ว ในเวลานี้เราจึงเข้าถึงพระบิดาได้โดยตรง หลังจากที่เรได้คืนดีกับพระเจ้าอย่างสมบูรณ์แล้ว เรายังคงถูกบังคับให้กล่าวว่า “ในพระนามของพระเยซู” ทุก ๆ ครั้งที่เราสื่อสารกับพระบิดาของเราไหม? อันที่จริงแล้ว คำอุทานว่า “อ้อบ! พระบิดา” (โรม 8:15; กาลาเทีย 4:6)⁴¹ เป็นการพูดโดยตรงกับพระบิดา

แต่บรรดาคริสเตียนทำเรื่องนี้ให้กลับกัน โดยที่ไม่ได้ตระหนักว่าเดิมทีพระเจ้าเป็นผู้ทรงส่งพระเยซูมาเพื่อทำให้เราคืนดีกับพระเจ้าเอง ในท้ายที่สุดแล้ว งานการทำให้คืนดีนั้น ไม่ได้กระทำโดยพระคริสต์ แต่พระเจ้าทรงทำผ่านทางพระคริสต์และทำในพระคริสต์มากกว่า (2 โครินธ์ 5:18-19)⁴²

การอธิษฐานร้องขอโดยตรง

การหยุดยั้งการสื่อสารโดยตรงกับพระบิดาด้วยการกำหนดเงื่อนไขที่จะพูดว่า “ในพระนามของพระเยซู” นั้นก็เป็นผลลึกลับอย่างจากความผิดพลาดของความเชื่อตรีเอกานุภาพในการกีดกันพระบิดาออกไป โดยการทำให้พระคริสต์เป็นจุดศูนย์กลางของความเชื่อที่มี “พระคริสต์เป็นศูนย์กลาง”

มีหลักฐานจากพระคัมภีร์ที่โชนบั้งที่บอกว่า เราไม่สามารถจะเข้าถึงพระบิดาได้นอกจากจะเข้ามาในพระนามของพระเยซู? ทำไมพระเยซูเองจึงทรงสอนเราให้อธิษฐานว่า “ข้าแต่พระบิดาของข้าพระองค์ทั้งหลาย ผู้สถิตในสวรรค์”? ผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพบางคนก็เพียรพยายามที่จะหาข้อจำกัด มากขึ้น จะชี้ไปที่ ยอห์น 15:16 ซึ่งพระเยซูตรัสว่า “เมื่อพวกท่านทูลขอสิ่งใดจากพระบิดาในนามของเรา พระองค์จะประทานสิ่งนั้นแก่ท่าน” เมื่อบรรดาผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพยกอ้างข้อนี้ ก็มักจะมีความหมายโดยนัยว่า พระบิดาจะไม่ได้ยินคำร้องขอของเรา เว้นแต่จะรับรองทางวาจาด้วยสิทธิอำนาจของพระเยซู การตีความนี้ค้านกับสิ่งที่พระเยซูเองตรัสเกี่ยวกับการที่พระบิดาทรงมีความเกี่ยวข้องกับบรรดาบุตรของพระองค์ว่า “ถ้าพวกท่านเองผู้เป็นคนบาปยังรู้จักให้ของดีแก่ลูกของตน ยิ่งกว่านั้นสักเท่าใดที่พระบิดาของท่านผู้สถิตในสวรรค์จะ

³⁹ 1 ยอห์น 4:7 “เพราะว่าความรักมาจากพระเจ้า ทุกคนที่รักก็เกิดจากพระเจ้าและรู้จักพระเจ้า”

⁴⁰ 1 ยอห์น 5:18 เรารู้ว่าทุกคนที่เกิดจากพระเจ้าไม่ทำบาป แต่พระองค์ผู้ทรงบังเกิดจากพระเจ้าทรงคุ้มครองรักษาเขา..

⁴¹ โรม 8:15 แต่พระวิญญาณจะทรงให้ท่านมีฐานะเป็นบุตรของพระเจ้า โดยพระวิญญาณนั้นเราจึงร้องเรียกพระเจ้าว่า “อ้อบ! (พ่อ)”

⁴² 2 โครินธ์ 5:18 สิ่งทั้งหมดนี้เกิดจากพระเจ้า ผู้ทรงให้เราคืนดีกับพระองค์โดยทางพระเยซูคริสต์

ประทานสิ่งดีแก่ผู้ที่ทูลขอต่อพระองค์?” (มัทธิว 7:11; เปรียบเทียบลูกา 11:13) จงสังเกตถ้อยคำที่มี อนุภาพว่า “พระบิดาของท่าน” และ “ทูลขอต่อพระองค์” และ “ยิ่งกว่านั้นสักเท่าไร” พระบิดาของเรา ในสวรรค์ทรงเต็มพระทัยที่จะประทานสิ่งดีแก่เรามากยิ่งกว่าบิดาของเราในโลกนี้ยิ่งกว่านั้นสักเท่าไร! แต่ ในสถานการณ์ของความเชื่อในตรีเอกานุภาพก็คือ บุตรมีโอกาสจะเข้าไปหาบิดาของเขาในโลกได้โดยตรง มากกว่าบุตรของพระเจ้าที่มีความเกี่ยวข้องกับพระบิดาในสวรรค์ของเขา!

สองข้อที่เป็นการขอต่อพระบิดาโดยตรงนี้ (มัทธิว 7:11; ลูกา 11:13) ปรากฏหลังจากคำอธิษฐานตาม แบบพระเยซู (มัทธิว 6:9-13; ลูกา 11:2-4) ซึ่งสังเกตได้ว่ากล่าวกับพระบิดาโดยตรง (“ข้าแต่พระบิดาของ ข้าพระองค์ทั้งหลาย ผู้สถิตในสวรรค์ ขอให้พระนามของพระองค์เป็นที่เคารพสักการะ” หรือในลูกาที่กล่าว ธรรมดา ๆ ว่า “ข้าแต่พระบิดา ขอให้พระนามของพระองค์เป็นที่เคารพสักการะ”) แต่ก็เป็นที่น่าสังเกตด้วย ว่าไม่มีสูตรตามธรรมเนียมว่า “เราอธิษฐานในพระนามของพระเยซู อาเมน”

พระคัมภีร์สองตอนที่อยู่ล้อมรอบคือมัทธิว 7:7-8 และลูกา 11:9-10 เผยให้เห็นหลักการสามประการ ของการขอ (เพื่อจะได้รับ) การแสวงหา (เพื่อที่จะพบ) และการเคาะ (เพื่อประตูจะเปิดออก) ทั้งหมด เกี่ยวข้องกับพระบิดา ไม่ใช่กับพระเยซูคริสต์

พระเยซูตรัสว่า “พระบิดาเองก็ทรงรักพวกท่าน” (ยอห์น 16:27) ซึ่งเป็นถ้อยคำสวยงามที่สะท้อนอยู่ใน คำตรัสของพระองค์ต่อพระบิดาว่า “พระองค์ทรงรักพวกเขาเหมือนอย่างที่ผมเองก็ทรงรักข้าพระองค์” (17:23) เมื่อพิจารณาจากสิ่งที่พระเยซูได้ตรัสเกี่ยวกับพระบิดาแล้ว ใครล่ะจะยังยืนยันกรานว่าผู้เชื่อไม่ สามารถจะเข้าถึงพระบิดาได้ หรือจะทูลขอสิ่งใดกับพระองค์ได้ เว้นแต่จะได้รับการรับรองด้วยวาจาโดย พระเยซู?

ทั้งนี้ทั้งนั้น ใครหรือมีสิทธิ์ที่จะทำการในพระนามของพระเยซู? คริสเตียนส่วนใหญ่ดำเนินชีวิต ภายใต้อำนาจของพระองค์หรือไม่? คริสเตียนโดยทั่วไปที่มีความสามารถในฝ่ายวิญญาณเช่นนั้นที่เขา หรือเธอจะสามารถจะขอสิ่งใดหรือทำสิ่งใด “ในพระนามของพระเยซู” ได้อย่างถูกต้อง หรือไม่? เมื่อ พิจารณาถึงสภาพจิตวิญญาณที่ธรรมดาของคริสเตียนส่วนใหญ่ในปัจจุบันแล้ว ทำไมพวกเขาจึงเข้าใจเอาว่า พวกเขาสามารถใช้พระนามของพระเยซูเพื่อจะได้ในสิ่งที่พวกเขาต้องการจากพระบิดาโดยอ้างคำกล่าว อย่างไม่ละอายว่า “ไม่ว่าพวกท่านทูลขอสิ่งใดจากพระบิดาในนามของเรา” (ยอห์น 15:16)?⁴³

ประการแรก ผู้ที่ดำเนินชีวิตแบบคริสเตียนธรรมดา แทบจะไม่ได้แสวงหาสิ่งฝ่ายวิญญาณ แต่แสวงหา สิ่งที่ตอบสนองกับประโยชน์ของพวกเขาเองอย่างเต็มที่ เราไม่เคยได้ยินคำอธิษฐานที่เห็นแก่ตัวแบบนี้ ตลอดเวลาหรือ? “พระเจ้า ขอทรงอวยพรข้าพระองค์ ขอให้ได้คะแนนดี ๆ และได้งานที่ได้ ค่าตอบแทนสูง ๆ” การคิดแบบนี้เป็นการเล็งความเห็นแก่ตัวที่ได้ศึบคลานเข้ามาในชีวิตของคริสเตียน จำนวนมาก

⁴³ ยอห์น 15:16 “สิ่งใดที่พวกท่านทูลขอในนามของเรา พระบิดาจะประทานแก่พวกท่าน”

และเหตุใดบรรดาผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพจึงคิดว่า ข้อเดียวในยอห์นนี่จะเป็นเหตุผลที่เพียงพอกับการกล่าวรวม ๆ ของพวกเขาว่า ไม่มีคำอธิษฐานใดที่พระเจ้าจะทรงยอมรับ เว้นแต่จะทำในพระนามของพระเยซู? ถ้าพวกเขาได้ดูบริบทของข้อนี้อย่างละเอียด พวกเขาจะเห็นว่าข้อความทั้งหมดในยอห์นบทที่ 14 ถึง 16 เป็นเรื่องเกี่ยวกับของประทานแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ (ยอห์น 14:17, 26; 15:26; 16:13)⁴⁴ ซึ่งในเวลา นั้นยังไม่ได้รับ พวกเขาจะต้องรอถึงวันเพ็นเทคอสต์เพื่อจะได้รับของประทานนั้น ในวันเทศกาลเพ็นเทคอสต์ คริสตจักรในกรุงเยรูซาเล็มได้ทูลขอของประทานแห่งพระวิญญาณต่อพระบิดาเมื่อพวกเขารวมตัวกันด้วยความป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันและร่วมใจกันอธิษฐานและพวกเขาก็ได้รับพระวิญญาณ (กิจการ 2:1-21)

ในเรื่องการขอพระวิญญาณนั้น ให้เราคิดถึงคำกล่าวของพระเยซูอย่างจริงจังที่ว่า “ถ้าพวกท่านเองผู้เป็นคนบาปยังรู้จักให้สิ่งดีแก่บุตรของตน ยิ่งกว่านั้นสักเท่าใด ที่พระบิดาผู้สถิตในสวรรค์จะประทานพระวิญญาณบริสุทธิ์แก่พวกที่ขอต่อพระองค์” (ลูกา 11:13) ไม่ใช่ใครก็สามารถรับของประทานแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้โดยเห็นว่าเป็นของตาย เราจะต้องทูล “พระบิดาในสวรรค์” เพื่อขอของประทานอันล้ำค่านี้ คริสตจักรในยุคแรกได้ร่วมกันอธิษฐานขอและรอคอยของประทานนี้ แต่เมื่อคริสตจักรได้รับพระวิญญาณในวันเทศกาลเพ็นเทคอสต์แล้ว คริสตจักรทั้งหมดจะยังคงขอพระวิญญาณอยู่ต่อไปเรื่อย ๆ ตลอดเวลาต่อมา เหมือนกับว่าพวกเขาไม่เคยได้รับพระวิญญาณเลยหรือ? จากข้อมูลพระคัมภีร์แล้ว ไม่ใช่แน่นอน หากผู้เชื่อได้อธิษฐานขอ แล้วก็ได้รับของประทานแห่งพระวิญญาณ เขายังคงต้องคอยขอของประทานแห่งพระวิญญาณ “ในพระนามของพระเยซู” อยู่เรื่อย ๆ ไหม? เห็นได้ชัดว่าไม่ใช่ แล้วทำไมเรายังคงอธิษฐานขอพระวิญญาณในพระนามของพระเยซู แบบขอแล้วขออีกเล่า เหมือนกับคำอธิษฐานไม่เคยได้รับคำตอบอย่างนั้นแหละ? อันที่จริง พระวิญญาณได้ประทานให้ก็เพื่อจะอยู่กับผู้เชื่อตลอดไป (ยอห์น 14:16)⁴⁵

แต่ก็เป็นไปได้ว่า คำอธิษฐานขอพระวิญญาณของบางคนนั้นพระเจ้าไม่เคยทรงสดับ เพราะพระวิญญาณบริสุทธิ์จะประทานให้แก่ผู้ที่เชื่อฟังพระเจ้า (กิจการ 5:32)⁴⁶ อย่างไรก็ตาม คริสเตียนส่วนใหญ่ก็กล่าวคำอธิษฐานที่ไม่เกี่ยวข้องกับของประทานแห่งพระวิญญาณ คริสเตียนเช่นนั้นควรสนใจสิ่งที่เปาโลกล่าวว่า ถ้าผู้ใดไม่มีพระวิญญาณ ผู้นั้นก็ไม่ได้เป็นของพระคริสต์ (โรม 8:9)⁴⁷ สิ่งที่น่าเศร้าใจกับคริสตจักรในปัจจุบันก็คือ คริสตจักรเต็มไปด้วยผู้เชื่อที่อธิษฐานในพระนามของพระเยซู แต่พวกเขาไม่ได้เป็นของพระเจ้า แล้วพวกเขาก็สงสัยว่าทำไมพระเจ้าจึงไม่ทรงได้ยินคำอธิษฐานของพวกเขาแม้ว่าจะใช้สูตร “ในพระนามของพระเยซู”

⁴⁴ ยอห์น 16:13 “เมื่อพระวิญญาณแห่งความจริงเสด็จมาแล้ว พระองค์จะนำพวกท่านไปสู่ความจริงทั้งหมด เพราะพระองค์จะไม่ตรัสโดยพลการ แต่พระองค์จะตรัสสิ่งที่พระองค์ทรงได้ยิน และพระองค์จะทรงแจ้งแก่พวกท่านถึงสิ่งต่าง ๆ ที่จะเกิดขึ้น”

⁴⁵ ยอห์น 14:16 “เราจะทูลขอพระบิดา และพระองค์จะประทานผู้ช่วยอีกผู้หนึ่งให้กับพวกท่าน เพื่อจะอยู่กับท่านตลอดไป”

⁴⁶ กิจการ 5:32 “เราคือพยานของเรื่องเหล่านี้ และพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่พระเจ้าประทานกับทุกคนที่เชื่อฟังพระองค์ก็เป็นพยานด้วย”

⁴⁷ โรม 8:9 “ถ้าพระวิญญาณของพระเจ้าสถิตอยู่ในพวกท่านแล้ว ท่านก็ไม่อยู่ในเนื้อหนัง แต่อยู่ในพระวิญญาณ ใครไม่มีพระวิญญาณของพระคริสต์ คนนั้นก็ไม่ใช่ของพระองค์”

เรียนการอธิษฐานจากสดุดี

เราเก็บเกี่ยวผลประโยชน์ทางจิตวิญญาณอย่างมาก เมื่อเราใช้สดุดีเพื่อเป็นแนวทางสอนในการอธิษฐาน สดุดีเป็นหนังสือของการอธิษฐานของคนของพระเจ้า สดุดีมีหลายรูปแบบ มีสดุดีแห่งการวิงวอน สดุดีแห่งการขอบพระคุณ และสดุดีแห่งการสรรเสริญ บางคนตกใจเมื่อพวกเขาอ่านสดุดีที่อธิษฐานขอการพิพากษาของพระเจ้าอย่างรุนแรงต่อผู้ที่ใส่ร้ายป้ายสี ผู้ที่ชั่วร้าย และผู้ที่ข่มเหง เชื่อกันว่านี่ตรงกันข้ามกับใจที่ให้อภัยในพระคัมภีร์ใหม่ แต่ความเข้าใจเช่นนั้นไม่ถูกต้อง เพราะในพระคัมภีร์ใหม่มีความห่วงใยเกี่ยวกับความยุติธรรมไม่น้อยไปกว่าในพระคัมภีร์เดิมดังที่เห็นได้ในวิวรณ์ โดยเฉพาะในเรื่องของผู้ที่ได้รับความทุกข์ทรมาน (เปรียบเทียบความห่วงใยของเปาโลเกี่ยวกับความยุติธรรมในการลงโทษ, 2 ทิโมธี 4:14-16)⁴⁸

คุณค่าอย่างยิ่งของสดุดีมีอยู่ในความมั่นใจแล้วแล้วว่าพระยาห์เวห์ทรงตอบคำอธิษฐาน นั่นคือความจริงที่เป็นเหตุให้มีการขอบพระคุณอย่างมากมาจากผู้เขียนสดุดี นี่เป็นการแก้ไขให้ถูกต้องที่จำเป็นอย่างมากกับความคิดของความเชื่อในตรีเอกานุภาพว่าคำอธิษฐานที่พระเจ้าจะทรงสดับนั้นจำเป็นต้องจบลงในพระนามของพระเยซู ไม่มีสูตรเช่นนั้นที่เคยกล่าวไว้ในสดุดีเลย แต่นั่นก็ไม่ได้หยุดพระยาห์เวห์ที่จะทรงสดับฟังคำอธิษฐานของเรา

หนังสือสุภาพศีลก็เป็นพยานถึงความจริงนี้ด้วยว่า “พระยาห์เวห์ทรงอยู่ห่างไกลจากคนอธรรม แต่ทรงได้ยินคำอธิษฐานของคนชอบธรรม” (สุภาพศีล 15:29) กฎแจสำคัญในการตอบคำอธิษฐานไม่ได้เป็นเพราะสูตรของความเชื่อในตรีเอกานุภาพ แต่เป็นเพราะความชอบธรรม ความคิดที่ว่าพระเจ้าทรงฟังเราเพราะเราพูด “ในพระนามของพระเยซู” เป็นสูตรในการอธิษฐานนั้น เป็นหนึ่งในหลายข้อผิดพลาดที่เราได้รับมาจากเบื้องหลังความเชื่อในตรีเอกานุภาพของเรา แต่ในสดุดีและเล่มอื่นๆของพระคัมภีร์นั้นเงื่อนไขที่จำเป็นต้องมีเพื่อให้คำอธิษฐานได้รับคำตอบก็คือความชอบธรรม และโดยพระคุณของพระยาห์เวห์ พระองค์ทรงทำให้เราชอบธรรมในพระคริสต์

“ในนามของเรา”

ในพระคัมภีร์ใหม่ทั้งเล่ม คำว่า “ในนามของเรา” ที่เกี่ยวข้องกับการขอบางสิ่งจากพระเจ้านั้นมีปรากฏเฉพาะในยอห์นบทที่ 14 ถึง 16 เท่านั้น ซึ่งเป็นส่วนที่เกี่ยวกับการเสด็จมาของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ในสามบทนี้ จะมีคำว่า “ในนามของเรา” ปรากฏ 7 ครั้ง (ยอห์น 14:13, 14, 26; 15:16; 16:23, 24, 26) และนี่คือยอห์น 16:23

In that day you will ask nothing of me. Truly, truly, I say to you, whatever you ask of the Father in my name, he will give it to you.

⁴⁸ 2 ทิโมธี 4:14-16 “อเล็กซานเดอร์ช่างทองแดงคนนั้นทำร้ายข้าพเจ้าอย่างมากมาย องค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงลงโทษเขาให้สมกับการกระทำของเขา ท่านจงระวังเขาให้ดีด้วย เพราะเขาคัดค้านคำสอนของเรอย่างรุนแรงในการแก้คดีเบื้องต้นของข้าพเจ้านั้น ไม่มีใครอยู่เคียงข้างข้าพเจ้าสักคนเดียว พวกเขาทั้งข้าพเจ้าไปหมด ขออย่าให้พวกเขาต้องรับโทษเลย”

(ในวันนั้นพวกท่านจะไม่ถามอะไรเราอีก เราบอกความจริงกับพวกท่านว่า ถ้าท่านขอสิ่งใดจากพระบิดาในนามของเรา พระองค์จะประทานสิ่งนั้นแก่ท่าน)

คำว่า “ask” ที่ปรากฏสองครั้งในข้อนี้แสดงให้เห็นคำภาษากรีกสองคำที่แตกต่างกัน คำแรกคือ “ถาม” (*erōtaō*) ซึ่งมักจะเกี่ยวกับการถามคำถาม⁴⁹ คำที่สองคือ “ขอ” (*aiteō*) ซึ่งมักจะเกี่ยวกับการขอ บางสิ่ง

พวกสาวกอาจถามพระเยซูหลายคำถาม แต่เมื่อเป็นการถามเพื่อขออะไรบางอย่าง พระเยซูก็จะทรงชี้แนะพวกเขาไปที่พระบิดา ไม่ใช่มาที่พระองค์เอง (ด้วยข้อยกเว้นเดียวที่เป็นไปได้ ซึ่งจะกล่าวถึงในภายหลัง) ในทำนองเดียวกัน มัทธิว 7:11 ก็สอนเราให้ทูลคำขอของเราไปยังพระบิดาโดยตรง ดังที่ ว่า “ยิ่งกว่านั้นสักเท่าใด พระบิดาของท่านผู้สถิตในสวรรค์ก็จะประทานสิ่งดีแก่พวกที่ขอต่อพระองค์”

เมื่อพระเยซูตรัสว่า “ถ้าท่านขอสิ่งใดจากพระบิดาในนามของเรา” นั้น พระองค์ไม่ได้หมายถึงสิ่งของต่าง ๆ เช่น รถยนต์และบ้าน เหมือนนักเทศน์ที่สอนเรื่องความมั่งคั่งร่ำรวยชอบเสนอแนะ คำว่า “ถ้าท่านขอสิ่งใด” มีเงื่อนไขด้วยคำว่า “ในนามของเรา” และนามของพระองค์คืออะไรหรือ? นามของพระองค์ไม่ใช่ “พระเจ้า” ซึ่งไม่ใช่นามแต่อย่างใด แต่เป็นคำที่อธิบาย นามของพระองค์คือ *เยซู* ซึ่งหมายถึง “พระยาห์เวห์ทรงช่วยให้รอด” หรือ “พระยาห์เวห์ทรงเป็นความรอด” ในขณะที่ *พระคริสต์* หมายถึงพระเมสสิยาห์ผู้เป็นกษัตริย์ที่ได้รับการเจิมของพระยาห์เวห์ พระผู้ช่วยให้รอดของโลก ในที่นี้เราเห็นแนวความคิดเกี่ยวกับความรอด ซึ่งบอกว่า “ถ้าท่านขอสิ่งใด” ส่วนใหญ่แล้วเกี่ยวข้องกับความรอด

เนื่องจากส่วนทั้งหมดในยอห์น 14 ถึง 16 เป็นเรื่องเกี่ยวกับการเสด็จมาของพระวิญญาณที่เรียกว่า “ผู้ปลอบประโลมใจ” (ยอห์น 14:16) ดังนั้นคำว่า “ถ้าท่านขอสิ่งใด” จึงเกี่ยวข้องกับฤทธิ์อำนาจของพระเจ้าสำหรับความรอดในยุคหลังจากที่พระเยซูเสด็จจากไปเมื่อพันธกิจบนโลกนี้ของพระองค์เสร็จสิ้นสมบูรณ์ หลังจากนั้นทุกสิ่งก็อยู่ภายใต้การดูแลโดยพระวิญญาณของพระยาห์เวห์ที่ทำงานอยู่ในคริสตจักร พระเยซูกำลังทรงบอกเหล่าสาวกของพระองค์ว่า พวกเขาสามารถได้รับสิ่งที่พวกเขาจำเป็นในชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณ โดยการขอพระวิญญาณจากพระบิดาในพระนามและสิทธิอำนาจของพระองค์ และเมื่อได้รับของประทานนั้นในวันฟื้นเทออสต์ เหล่าสาวกก็ได้ประกาศเรื่องความรอดแก่บรรดาประชาชาติ

พระวิญญาณบริสุทธิ์เป็นที่รู้จักกันดีในหมู่ชาวยิว แต่ในพระคัมภีร์เดิมนั้น พระวิญญาณของพระยาห์เวห์ไม่ได้สถิตอยู่ในคนทั้งหลาย แม้แต่ผู้เผยพระวจนะและผู้รับใช้ที่ยิ่งใหญ่ของพระเจ้า แต่ถูกอธิบายให้เห็นว่า “เสด็จมาเหนือ” คนทั้งหลาย (เช่น มาเหนือยาฮาซีเอล ผู้ที่เผยพระวจนะต่อหน้ากษัตริย์เยโฮซาฟัท, 2 พงศาวดาร 20:14)⁵⁰ ทำให้พวกเขาสามารถปฏิบัติภารกิจที่พระยาห์เวห์ทรงใช้ให้พวกเขาไปทำได้สำเร็จ

⁴⁹ บางครั้งอาจหมายถึงการขออะไรบางอย่าง เช่น ในยอห์น 14:16; 16:26; 17:9 แต่ในกรณีเหล่านี้ เป็นพระเยซูที่ทูลขอพระบิดา

⁵⁰ 2 พงศาวดาร 20:14 “และในท่ามกลางที่ประชุมนั้น พระวิญญาณของพระยาห์เวห์เสด็จมาเหนือยาฮาซีเอลบุตรเศคาริยาห์”

สถานการณ์เปลี่ยนไปเมื่อพระเยซูเสด็จมาและตั้งพันธสัญญาใหม่ ซึ่งพระวิญญาณของพระยาห์เวห์มีบทบาทสำคัญ เรื่องนี้ได้มีการเผยพระวจนะไว้ในโยเอล 2:8-32 (“เราจะเทวิญญาณของเรามาเหนือมนุษย์ทุกคน” ข้อ 28) และเป็นจริงในกิจการ 2:16-22 พระวิญญาณได้ถูกเทลงมา แต่เรายังคงต้องทูลขอพระวิญญาณกับพระบิดา (ลูกา 11:13)⁵¹ เราจะไม่ได้รับพระวิญญาณจนกว่าพระเยซูจะทรงได้รับเกียรติในการสิ้นพระชนม์ การฟื้นคืนพระชนม์ และการเสด็จสู่สวรรค์ (ยอห์น 7:39)⁵² ความจริงข้อนี้เมื่อรวมกับลูกา 11:13 ทำให้สิ่งที่พระเยซูทรงสอนเกี่ยวกับพระวิญญาณกระจ่างชัดมาก

สาระสำคัญในสามบทนี้จากยอห์นบทที่ 14 ถึง 16 คือการอยู่ในกันและกันซึ่งสำคัญมากกับยอห์น 15 และเป็นหัวใจสำคัญในการดำเนินชีวิตภายใต้พันธสัญญาใหม่ การอยู่ในกันและกันจะเห็นได้ในยอห์น 15:4 (“จงติดสนิทอยู่กับเราและเราติดสนิทอยู่กับพวกท่าน”) ในยอห์น 14:20 (“เราอยู่ในพระบิดา และพวกท่านอยู่ในเราและเราอยู่ในท่าน”) ในยอห์น 14:10 (“เราอยู่ในพระบิดาและพระบิดาทรงอยู่ในเรา”) และยังมีในยอห์น 17:21⁵³

ยอห์น 14:14 เป็นข้อยกเว้นในคำสอนของพระเยซูหรือไม่?

ในพระกิตติคุณยอห์น คำว่า “ในนามของเรา” มีปรากฏเฉพาะในยอห์นบทที่ 14 ถึง 16 เท่านั้นซึ่งเป็นสามบทที่พระเยซูตรัสถึงพระวิญญาณบริสุทธิ์ สิ่งนี้บ่งชี้ว่าการขอ “ในนามของเรา” จะต้องเกี่ยวข้องกับพระวิญญาณ ในสามบทนี้ คำว่า “ในนามของเรา” มีปรากฏเจ็ดครั้งและมักจะเกี่ยวข้องกับการอธิษฐาน (หรือการขอ) ต่อพระบิดาเสมอ ด้วยข้อยกเว้นยอห์น 14:14 ที่เป็นไปได้แต่ไม่เด่นชัดว่า “สิ่งใดที่พวกท่านขอจากเราในนามของเรา เราจะทำสิ่งนั้น”

ข้อแตกต่างที่สำคัญในข้อนี้ก็คือ การขอไม่ได้มุ่งไปที่พระบิดา แต่มุ่งไปที่พระเยซูเอง ดังนั้นจึงเป็นเรื่องยากเกี่ยวกับการแปลที่จะทำให้ยอห์น 14:14 สอดคล้องกับข้ออื่น ๆ ในยอห์นที่ “ในนามของเรา” เกี่ยวข้องกับการขอต่อพระบิดา การยอมรับตามที่ปรากฏนี้ ยอห์น 14:14 ดูไม่สอดคล้องกันอย่างเห็นได้ชัด ไม่เพียงเพราะว่าข้ออื่น ๆ ที่คล้ายคลึงกันพูดถึงการขอต่อพระบิดา แต่ยังเป็นเพราะว่า ถ้าเรากำลังขอกับพระเยซูโดยตรง แล้วจะมีเหตุอะไรที่จะต้องขอกับพระองค์ในนามของพระองค์เองด้วย? ส่วนคำว่า “เราจะทำสิ่งนั้น” ในยอห์น 14:14 นั้นควรจำไว้ว่า ในที่สุดแล้วพระบิดาทรงเป็นผู้กระทำผ่านพระเยซู ดังที่เราเห็นในสี่ข้อก่อนหน้านี้ว่า “คำซึ่งเรากล่าวกับพวกท่านนั้น เราไม่ได้กล่าวตามใจชอบ แต่พระบิดาผู้สถิตอยู่ในเราทรงทำพระราชกิจของพระองค์” (ยอห์น 14:10) ดังนั้นเมื่อพระเยซูตรัสว่า “เราจะทำสิ่งนั้น” ก็เป็นพระบิดาที่ทรงทำงานผ่านพระองค์ พระเยซูไม่ทรงกระทำสิ่งใดตามใจชอบของพระองค์เอง (ยอห์น 5:19)

⁵¹ ลูกา 11:13 “เพราะฉะนั้น ถ้าพวกท่านเองผู้เป็นคนบาปยังรู้จักให้สิ่งดีแก่บุตรของตน ยิ่งกว่านั้นสักเท่าใด พระบิดาผู้สถิตในสวรรค์จะประทานพระวิญญาณบริสุทธิ์แก่พวกที่ขอต่อพระองค์”

⁵² ยอห์น 7:39 “สิ่งที่พระเยซูตรัสนั้นหมายถึงพระวิญญาณซึ่งคนที่วางใจพระองค์จะได้รับ เพราะว่าพระวิญญาณยังไม่สถิตด้วย เพราะพระเยซูยังไม่ได้รับพระเกียรติ”

⁵³ ยอห์น 17:21 “เพื่อพวกเขาจะได้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ดังเช่นพระองค์ผู้เป็นพระบิดาสถิตในข้าพระองค์และข้าพระองค์ในพระองค์ เพื่อพวกเขาจะได้อยู่ในพระองค์และในข้าพระองค์ด้วย เพื่อโลกจะได้เชื่อว่าพระองค์ทรงใช้ข้าพระองค์มา”

พระองค์ไม่ทรงสามารถทำสิ่งใดตามใจของพระองค์เองได้ (5:30) และพระองค์ไม่ได้ตรัสสิ่งใดด้วยสิทธิอำนาจของพระองค์เอง (8:28) แต่ทรงทำพระราชกิจของพระบิดาของพระองค์ (14:10)

เป็นเรื่องไม่น่าแปลกใจที่ยอห์น 14:14 มีประเด็นสำคัญเกี่ยวกับใจความ มีความไม่แน่ใจว่าคำว่า “เรา” ใน “สิ่งใดที่พวกท่านขอจากเรา” นั้นมีอยู่ในยอห์น 14:14 ในต้นฉบับเดิมภาษากรีกหรือไม่ มันไม่ปรากฏตัวอักษรกรีกที่สำคัญบางตัวอักษรที่ใช้ในต้นฉบับโบราณ⁵⁴ เช่น A D K L Q Ψ (ดูหมายเหตุเกี่ยวกับการวิจารณ์ของฉบับ NA28) ฉบับ UBS3 (หน้า 390) จัดความไม่แน่ใจไว้ที่ระดับ {B} ซึ่งบ่งชี้ว่า “มีข้อสงสัยอยู่” ระดับความสงสัยยังคงอยู่ที่ {B} ในฉบับ UBS4/UBS5

ยิ่งกว่านั้นยังมีข้อสงสัยเกี่ยวกับทั้งข้อซึ่งบางต้นฉบับเว้นเอาไว้ ดังที่เห็นในเชิงอรรถฉบับ UBS5 ของยอห์น 14:14 (“*เว้นข้อ 14 f¹ 157 565 176^{1/2} 176^{1/2} 1211^{1/2} 11074^{1/2} it^b vg^{ms} syr^{s.pal} arm geo*”) หนังสือคู่มือของ UBS4, *คู่มืออธิบายตัวบทพระคัมภีร์ใหม่ภาษากรีก*⁵⁵ กล่าวว่า “ข้อ 14 ถูกเว้นไว้โดยพยานหลักฐานที่กระจัดกระจาย รวมถึงฉบับโบราณที่สำคัญหลายฉบับ” แม้คู่มืออธิบายจะยอมรับข้อนี้ในที่สุดว่าเป็นส่วนของข้อความต้นฉบับ

ด้วยเหตุผลที่คล้ายคลึงกันนี้ *คู่มือพระคัมภีร์ใหม่ของสหสมาคมพระคริสตธรรมสากล*⁵⁶ (เล่มที่ 4 เกี่ยวกับยอห์น 14:14) จึงมีข้อสรุปว่าการขอมุ่งตรงไปที่พระบิดา

...ข้อนี้ [ยอห์น 14:14] ต้นฉบับภาษากรีกบางฉบับได้เว้นไว้ทั้งหมด แม้ว่าหลักฐานจะสนับสนุนการรวมกัน... ต้นฉบับบางฉบับไม่มีคำว่า “เรา” ในข้อความ “สิ่งใดที่พวกท่านขอจากเรา”... จึงสามารถสันนิษฐานได้ว่าพระบิดาเป็นผู้ที่คำอธิษฐานมุ่งไปที่พระองค์

ความไม่แน่ใจของคำว่า “เรา” ใน “สิ่งใดที่พวกท่านขอจากเรา” ถูกบันทึกไว้ในพระคัมภีร์หลายฉบับ ฉบับ ESV กล่าวในเชิงอรรถเกี่ยวกับยอห์น 14:14 ว่า “บางต้นฉบับเว้นคำว่า เรา” ฉบับ HCSB กล่าวในทำนองเดียวกันว่า “..ต้นฉบับอื่นๆ เว้นคำว่า เรา” ฉบับ KJV, NKJV, RSV, REB เว้นคำว่า “เรา” แม้แต่ในตัวบทหลัก เช่นเดียวกับพระคัมภีร์ภาษาฝรั่งเศสฉบับหลุยส์ เซอกอง⁵⁷

ยอห์น 14:14 จึงไม่ได้เป็นปัญหา การแทรกคำว่า “เรา” เข้าไปในตัวบทภาษากรีกน่าจะเป็นผลงานของผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพ หรือผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพเริ่มแรก บางต้นฉบับต่อมาภายหลังมีคำว่า “พระบิดา” แทนคำว่า “เรา” แต่นี่อาจเป็นการเพิ่มเติมความหมายในทิศทางตรงกันข้าม อาจเป็นเพราะเพื่อให้ข้อนี้เข้ากันกับข้ออื่นๆ ที่คล้ายคลึงกันในยอห์นบทที่ 14 ถึง 16

*พระคัมภีร์ภาษากรีกของผู้อธิบาย*⁵⁸ (เล่ม 1, หน้า 824) เว้นคำว่า “เรา” ในตัวบทภาษากรีก พระคัมภีร์ฉบับนี้กล่าวถึง “ในนามของเรา” ในยอห์น 14:13 ว่า “ชื่อของบุคคล จะสามารถใช้ได้ก็เมื่อเรา

⁵⁴ ที่ใช้ตั้งแต่ศตวรรษที่ 1 และไม่ค่อยใช้หลังจากศตวรรษที่ 10 (ผู้แปล)

⁵⁵ UBS4's companion volume, *A Textual Commentary on the Greek NT*

⁵⁶ *United Bible Societies NT Handbooks*

⁵⁷ French Louis Segond Bible

⁵⁸ *The Expositor's Greek Testament*

พยายามที่จะดำเนินการให้เป็นไปตามความประสงค์และตามความสนใจของบุคคลนั้นต่อไปเท่านั้น” พระเยซูทรงพยายามที่จะทำตามพระประสงค์ของพระบิดาเสมอ เพราะฉะนั้นการอ้างถึงพระนามของพระเยซูจะต้องให้เป็นไปตามประสงค์ของพระบิดาเสมอ ไม่เช่นนั้นแล้ว จะเป็นการใช้พระนามในทางที่ผิดอย่างร้ายแรง

คริสเตียนจำนวนมากอ้างถึง “ในพระนามของพระเยซู” แบบเป็นสูตรวิเศษที่ใช้ในการอธิษฐาน เพื่อให้พระเจ้าประทานสิ่งที่พวกเขาขอ เป็นการลดความเชื่อตามแบบของคริสเตียน มาเป็นความเชื่อโชคกลางที่มีศรัทธามากซึ่งแทบจะไม่เชื่อมโยงกับคำสอนของพระคัมภีร์เลย หลักการที่ชี้ว่าพระเยซูทรงตั้งพระทัยให้อ้างถึง “ในนามของเรา” นั้นจะเห็นได้จากข้อก่อนหน้านี้นี้ว่า “สิ่งใดที่พวกท่านขอ [พระบิดา] ในนามของเรา เราจะทำสิ่งนั้น เพื่อว่าพระบิดาจะทรงได้รับเกียรติทางพระบุตร” (ยอห์น 14:13) พระทัยปรารถนาของพระเยซูที่จะให้พระบิดาทรงได้รับเกียรติทางพระบุตรนั้น เป็นหลักการที่นำชีวิตและพันธกิจของพระเยซู และก็ควรเป็นหลักการของเราด้วยเช่นกัน